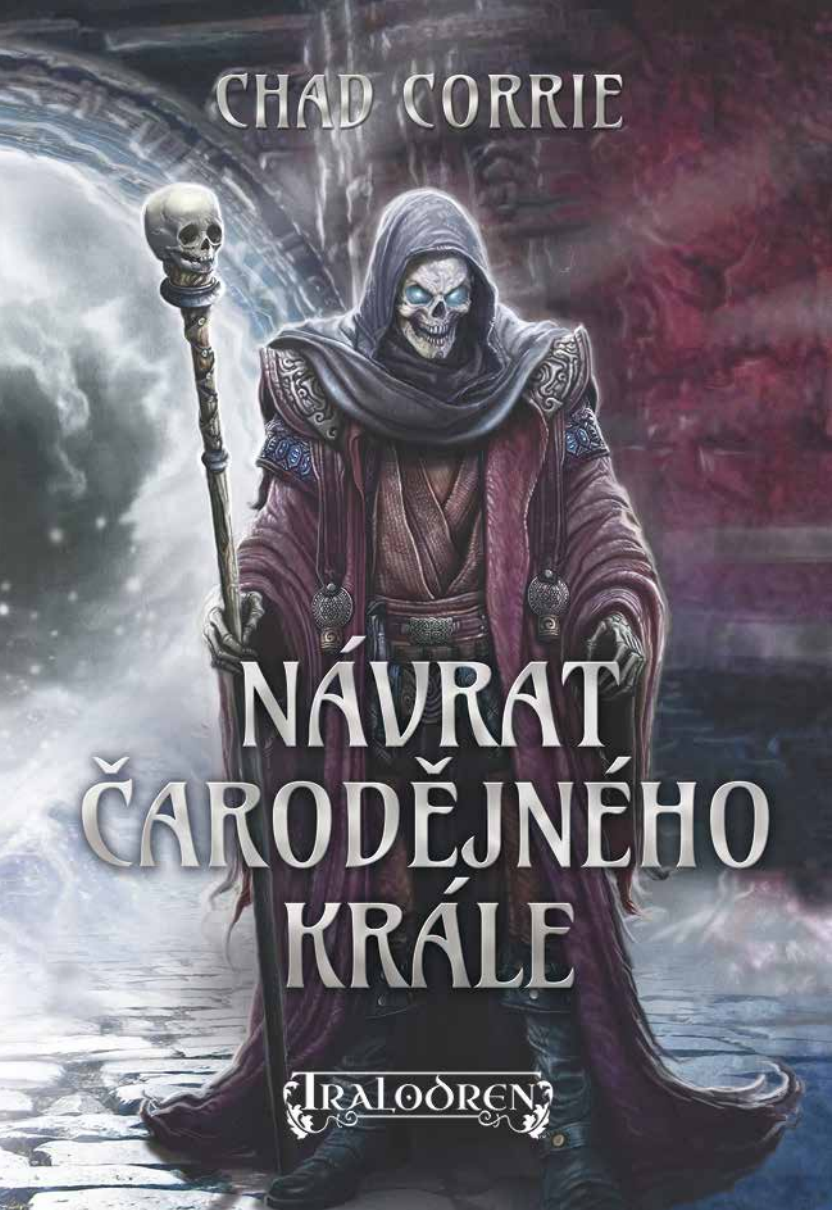

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. A skeletal figure, resembling a death knight or lich, stands in the center. The figure wears a dark purple or red hooded robe with ornate gold-colored patterns on the shoulders and cuffs. It holds a long, dark staff topped with a human skull. The figure's eyes are glowing blue. The background features a large, arched stone structure on the left and a dark, swirling red and purple mist on the right. The overall tone is dark and ominous.

CHAD CORRIE

NÁVRAT
ČARODĚJNÉHO
KRÁLE

TRALODREN

VELKÝ
OCEÁN

Napow

ZÁPADNÍ
ZEMĚ

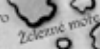
Hon Louovo
moře

Rexatijská republika

Breanna

Bíthalovo
moře

Železná moře

Caradinie

Černý ostrov

Perlové ostrovy

Ostrov
čarodějn
krále

OCEÁN
YOAN

Zh

Vroucí moře

TRALC

MRAZIVÝ OCEÁN

SEVEROZEMÍ

Frigie
Ledové moře
Trollí ostrov
Baltan
Valkorie
Sklenné moře

Suchá země

STŘEDOZEMÍ

Elfi republika
Colloni

OCEÁN
TRADITIC

Talatheal

Zelené
moře

Percilhanské moře

Blankytiné moře

Ortanisovo
moře

Draladon

Belda-thal

Kordanovo moře

JIŽNÍ
ZEMĚ

Y
ého
poubotvůrcův
ostrov

Moře stínů

VELKÝ
OCEÁN

Ostrov
minotaurů

Vroucí moře

DÖREN

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2016
www.mytago.cz

ISBN 978-80-87761-21-2

KAPITOLA 1

„Jediné, na čem záleží, je moc a způsob, jakým jí člověk dosáhne.“

– Raston Tolle, telbořanský čarodějný král

Vládl 34 př. v. – 6 př. v.

Valan vystoupil z fialové záře portálu přímo do zatuchlé komnaty. Hned se otočil a pohlédl na mozaiku na prastaré kamenné zdi, kterou právě prošel. Záře už bledla a mág si v jejím světle prohlížel stovky modrých, zelených, purpurových a bílých dílků, které dohromady tvořily několik metrů široký kruh. Mozaika byla vytvořena do obrazce točící se spirály různých barev a tvarů – do zamotaného víru lesknoucích se teser, stáčejšího se k jakési neznámé propasti. Tento vír byl zároveň symbolem magického portálu, tedy alespoň pro ty, kdo jej uměli přečíst.

Valan se od zdi odvrátil a vykročil hlouběji do komnaty. Záře mezi dílky mozaiky pohasínala a okolí se nořilo do ztemnělého šera. Narušoval jej pouze purpurový jas uprostřed místnosti. Ten vydávala skupina run vyřezaných do masivního sloupu z modrého mramoru, obehnaného železným plotem. Valan vše horlivě zkoumal svýma hnědýma očima, a jak se blížil ke sloupu, stříbrné roucho se mu ve světle run zabarvilo do nachova.

Za chůze vyndal z brašny houpající se mu na levém rameni průzračnou skleněnou kouli. Kromě brašny měl ještě další věci nacpané v batohu na zádech a v několika naditých váčcích

zavěšených u pasu, které se kývaly do rytmu jeho kroků. Mág vyhodil kouli do vzduchu a šeptnul jediné slovo. Tím v ní zažehl záblesk jasného světla, takže teď bíle zářila a vznášela se kousek napravo od jeho hlavy. Jakmile si jeho oči přivykly na světlo, Valan si ze zad sundal batoh a opatrně ho položil na zem vedle sebe. Potom zase vykročil a svítící koule jej následovala. S její pomocí konečně zcela pochopil, kde se to vlastně ocitl.

Obdélná komnata měla na délku skoro třicet metrů a na šířku zhruba pětadvacet. Strop ve výšce šesti metrů jen podtrhoval její rozlehlost. Byla vyzděná z velkých žulových bloků, které do sebe přesně zapadaly, tvoříce tak téměř jednolitou plochu stěn a podlahy. Ale jakkoliv působivý pohled kameny skýtaly, skutečný objekt zájmu pro něj představoval onen modrý sloup dominující středu místnosti. Obehnaný plotem s železnými tepanými sloupky zakončenými bodci působil v jinak prázdném prostoru až neskutečně.

Valan ušel dlouhou cestu, aby se sem dostal – pátral a snažil se více, než by se jiným zdálo možné. Ale teď... jeho podpatky hlasitě klapaly po podlaze, když se ubíral k plotu. Branka byla zajištěna opotřebovanou železnou závorou zapadající do stejně sešlého oka. Závora byla umístěná zvenku, aby zabránila komukoliv – nebo čemukoliv – se od sloupu příliš vzdálit.

„Konečně.“ Stačil nepatrný mágův pohyb a branka se s drobným vrznutím otevřela. Rychle překonal těch několik kroků mezi plotem a sloupem a položil na studený modrý mramor útlou ruku.

„Transduktor.“ Tady se nacházela síla. Síla, která se dala čerpat, využít... a ovládnout. Zaklonil hlavu, aby vstřebal majestátnost impozantního vysokého válce. Brzy ty nachově zářící runy, táhnoucí se po jeho povrchu, přeloží. Už to nebude trvat dlouho.

U základny sloupu se nacházel tmavý otvor. S pomocí koule směle nahlédl dovnitř a spatřil prázdný prostor vytvořený od podlahy po strop z leštěného modrého mramoru.

„Všechno nedotčené,“ zamumlal. Jakýkoliv další průzkum byl však náhle přerušen zvukem o sebe skřípajících kamenů, který se ozval z vrcholu schodiště naproti mágovi. Schody částečně vedly podél zdi a pak mizely ve stoupající chodbě s širokým vstupem. Valana napadlo, že tam asi budou dveře.

Opustil oplocený prostor a sledoval nachový paprsek světla, klouzající dolů po zdi souběžně s jednotlivými stupni. Předpokládal, že má sloužit k osvětlení cesty po schodech, ale víc ho zajímalo, kdo mu to jde asi vstříc. Neočekával totiž žádné návštěvníky.

Zašeptal magické slovo, kterým ztlumil jasné světlo koule na úroveň plamene svíčky, a po špičkách se blížil ke schodišti. Někdo scházel dolů. Jen jedna osoba. Dobře. Valan tiše stoupal, bral přitom schody po dvou, pro jistotu s pár kouzly na jazyku. V místě, kde schodiště mizelo v chodbě, se setkal s nevídaným návštěvníkem.

Špičaté uši, žluté oči, černé vlasy, ruce jako pařáty a kůže barvy zralé hrušky – to vše Valanovi jasně napovědělo, že čelí hobgoblinovi. Byl o něco vyšší než mág a byl mnohem svalnatější. Jenže Valanova magie více než srovnávala šance, dokonce i přes meč, který měl hobgoblin u boku. Krátké, ocelově šedé roucho bez rukávů však spolu s hnědou vycpávanou vestou nepatřilo zrovna k oděvu, jaký by člověk u tvora této rasy čekal. Hobgoblini většinou chodili ve zbroji nebo v něčem trochu obyčejnějším. Ocelový kříž na přezce tvorova opasku pak potvrdil Valanovo podezření. Musel to být Khuthonův kněz. Dva zkřížené meče na kruhovém štítu sloužily jako posvátné znamení tohoto boha.

Rychlým švihem ruky mág smetl hobgoblina ze schodiště a nechal jej tvrdě narazit o podlahu. Tvor bolestivě a hrdelně zavrčel. I kdyby Valan goblinsky neuměl ani slovo, bylo by mu jasné, že jde o nadávky. Jakmile se hobgoblin opět svižně zvedl na nohy, mág vypustil další kouzlo.

„Agris lorim naslee rah!“ Z jeho rukou vystřelil poryv akvamarinové energie a tvora dokonale zmrazil. Tenká vrstva ledu na jeho těle praskala, zatímco okolo vířil opar a zvedala se mlha, vytvořená náhlou změnou teploty.

Valan nahlédl do chodby a ujistil se, že je prázdná. Chvilí vyčkával, uši nastražené v očekávání jakéhokoliv zvuku, který by jej varoval před dalšími potížemi, a přitom si s obavami povšíml denního světla dopadajícího dovnitř jakousi dírou. Jakmile si byl jistý, že je sám a v bezpečí, pronesl další čarovné slovo, vzal nyní ztlumenou světelnou kouli ze vzduchu a schoval si ji zpět do brašny. Potom se vydal ke stoupající chodbě.

Hobgoblin nemohl být sám. Ne, když šlo o kněze. Což znamenalo, že nahoře jsou další. Jenže kolik? A jsou všichni z nich kněží, nebo zbývají jen válečníci, nebo tam jsou tam ti i oni? Valan zpod roucha vylovil stříbrný medailon a chvíli si jej měřil pohledem, zvláště runy okolo okraje. Více než jednou už ho šperk zachránil před smrtí. Mnoho lidí a jiných bídných stvoření, kteří se ho pokoušeli poslat k Asorlokovi, selhalo – jejich zbraně se odrazily od mágova těla, jako by bylo z tvrzeného železa. Medailon jej ochránil před jakýmkoliv fyzickým útokem, jenže jestli tady bylo víc kněží, mohl by se boj s nimi stát opravdovou výzvou.

Valan vrátil přívěšek pod roucho a s připravenými kouzly vyrazil po schodech. Jak stoupal, teplota narůstala a z vlhkého chladu se ovzduší měnilo v pořádné dusno. Ze svých studií samozřejmě věděl, že zříceniny leží v srdci džungle Taka Lu Lama,

jenže teorie byla něco docela jiného, než když na vlastní kůži pocítil hutné subtropické podnebí. Ještě že Transduktor byl v chladné komnatě pod zemí.

Na vrcholu schodiště mág prošel otvorem a uvědomil si, že se vlastně jedná o tajné dveře skryté za sochou, kolem které se protáhl. Ocítl se v chodbě lemované sloupy s řadou soch mezi nimi. Zobrazovaly svalnaté humanoidy, každého oděného v osobitě zbroji a vytesaného ve vojenské póze. Všem sochám však byly uraženy hlavy.

Jediná socha, která hlavu stále měla, byla ta hned vedle Valana. Pouze ona jediná také připomínala člověka. Nalevo od mága chodba zatáčela a za rohem panovalo ticho a klid. Podobně to vypadalo napravo, kde na prozkoumání čekaly jedny otevřené dveře a z místnosti zpoza nich se ozývaly hlasy několika hobgoblinů.

Plížil se ke dveřím a opatrně nakoukl dovnitř. Dvacítka hobgobliních kněží stála uprostřed pravoúhlé místnosti, která musela být hlavní lodí prastarého chrámu. Celý prostor vyplňovalo světlo časného rána proudící dovnitř skrz zbytky vitrážových oken i dírami ve stropě. Hlavice nosných pilířů byly realisticky vytesány do podoby krouticích se rostlinných šlahounů obydlí ptáky a hady a na stěnách byly mozaikami a freskami znázorněny beztvárné postavy oddané se klanící bezhlavým obrům. Ačkoliv rozlehlý prostor působil impozantně, Valanův zájem přitahoval oltář a kněží shromáždění kolem něj.

Původně vyřezávaný povrch čtvercové žulové konstrukce ze všech stran překrývaly nevzhledné kruhové štíty se zkříženými meči. Krev, kterou byl kámen zacákán, prostě nešla přehlédnout. Dozajista také byla nepůvodním a nedávným doplňkem a naplnila Valanovu mysl chmurnými úvahami, které trochu rozptýlil až pohled na kamenný čtenářský pulník kousek od oltáře.

U stěny nalevo se pak nacházelo něco ještě zajímavějšího – sedm knihovních skříní naplněných svitky a tlustými fascikly. Poblíž stálo několik prostých dřevěných stolů a židlí – evidentně další nedávný přírůstek k vybavení místnosti. Pokud se některé ze spisů v policích původně nacházely v podzemí, mohly by mu být velkým přínosem při práci s Transduktorem. Zatímco Valan přemýšlel, pozoroval asi dvacítku goblinů, kteří zametali podlahu, uklízeli knihovny a pomáhali kněžím.

Goblini a hobgoblini byli příbuzná plemena, spjatá rovněž se zlobry. Jejich společnými předky byli jarthalové, prastará rasa stvořená Khuthonem. Valan dlouho studoval různé rasové linie na Tralodrenu. Byla to jedna ze základních znalostí, pokud kdy chtěl umět používat Transduktor. V mnoha ohledech vypadali goblini podobně jako hobgoblini, ale dosahovali jen poloviny jejich vzrůstu, měli řídké vlasy a jejich pleť měla barvu zralé limetky. Ačkoliv byli z celé rodové linie nejslabší, mohli by způsobit problémy, pokud by Valana zahlédli slídit okolo. Jenže nakonec si jej jako první všimli samotní hobgoblini.

Jeden z kněžích se totiž otočil mágovým směrem a jako kopím na něj ukázal svým tlustým prstem. V tu chvíli místnost ožila horečnou činností. Valan vstoupil do veřejí, sleduje příval goblinů, zatímco kněží na sebe vzájemně pokřikovali ve svém jazyce. Porozuměl jim natolik, aby pochopil, že ho chtějí coby nevídaného vetřelce zabít.

Víc vědět nepotřeboval.

„Ackrin-loth gestra!“ vykřikl a z jeho rozevřených prstů vystřelily klikatící se blesky, které srazily nejbližší gobliny. Ti sebou začali bolestně zmítat na podlaze a jejich duše postupně odcházely do Asorlokovy říše. Mág jim však nevěnoval pozornost. Soustředil se na kněží.

Přímo na něj právě letělo kopí ukuté ze spalující rudé energie a hledalo jeho srdce. Seslal ho hlavní kněz, který teď na ostatní štěkal další rozkazy. Valan měl jen pár chvil na reakci, ukročil a kopí těsně minulo jeho pravé rameno. Aniž by ztrácel čas, vykouzlil několik ostrých rampouchů a mrskl jimi po hobgoblínech. Ti se jim sice snažili vyhnout, ale několik mrazivých projektilů našlo svůj cíl a zabořilo své špičaté konce do teplých těl. Rozzuření kněží vyrazili na Valana se zbraněmi v rukou a kletbami na rtech.

Mág však držel pozici. „Agris larom magalasta urik kane!”

Než hobgoblini pochopili, co je čeká, vběhli přímo do průsvitné, vysoké uhlově šedé bariéry, která se objevila kousek před Valanem a uvízli v ní. Bariéra se pod jejich nápořem zavlnila, jako by to byla vodní hladina, a vířila kolem nich, zatímco se nořili hloub a hloub. Tím ovšem jakékoliv podobnosti s vodou končily.

Kněží spustili bolestivý jekot, protože šedá hmota se přimkla k jejich tělům a začala je za živa rozežírat jako kyselina. Dokonce ani jejich zbraně neodolaly a roztékaly se jako máslo na rozehráté pánvi. Jeden za druhým hobgoblini padali na kolena a proklínali mága, ke kterému se po čtyřech plazili. Zbraně jim už byly k ničemu, a ačkoliv se všemi silami snažili osvobodit, substance obalovala další a další části jejich trpících těl. O chvíli později už všichni kněží leželi na zemi mrtví nebo umírající.

Tím však nic nekončilo.

Mág se otočil, aby čelil čerstvým posílám valících se na něj bažíce po jeho smrti. Chodba, jíž sem přišel, zřejmě vedla i někam ven. Nově dorazivší hobgoblini byli obyčejní válečníci, což bylo zřejmé z jejich kroužkových košil a tasených mečů. Žádná magie, žádní kněží.

Valan se usmál a připravil další kouzlo.

Tohle ještě bude zábava.

Hadekovi se vlastně ani nechtělo zjišťovat, co se to u všech čertů v chrámu děje. Měl rád svou malou oázu klidu mezi hobgobliním Baziliščíím kmenem, která jej chránila před nebezpečným světem, a neviděl důvod proč ji opouštět. Jenže jak hluk nabýval na intenzitě, dolehly k němu výkřiky a zvuky boje. Uvědomil si, že se něco zvrtilo, a že ve svém vlastním zájmu musí zjistit, o co jde. Takže se teď schovával v chrámu za jedním z pilířů, kousek od dveří vedle knihovny, jimiž vstoupil, a valil oči na děsivé a zároveň uhrančivé události před sebou. Potyčka byla v plném proudu a Hadek byl dokonale šťastný, že se jí přímo neúčastní. Fascinovalo ho, že všechno je dílem jednoho jediného vetřelce, který stál mezi zárubněmi hlavního vchodu. Šlo o Telbořana ve stříbrném rouchu. Hnědovlasý člověk byl štíhlý a neměl žádnou zbraň, přesto ho žádný z válečníků nedokázal poslat do Mortisu. Opakované útoky, jež jej měly probodnout nebo mu useknout hlavu, se zcela nečekaně zastavovaly o jeho kůži.

Válečníci dokázali pouze na několika místech proseknout člověkovu rouchu, jeho tělo však nemělo ani škrábnutí. Teprve když Telbořan provedl protiútok, Hadek plně pochopil, jak velkou hrozbu vlastně představuje. Zdálo se, že pobít útočící hobgobliny pomocí kouzla je pro něj jen nepatrná námaha. Pohled na bojujícího čaroděje goblinovi stačil k tomu, aby se o nic nepokoušel, zvláště když viděl ta krvavá jatka, která po něm zůstávala.

Pobití kněží leželi v kalužích vlastních rozpouštějících se těl a zbraní a goblini také dostali pořádnou nakládačku. Většina jich zemřela, ale několik uteklo nebo se skrývali podobně jako Hadek. To se sice zdálo rozumné, jenže to nemohlo vydržet dlouho. Hobgobliní válečníci byli pobiti nebo se dali na útěk

a to znamenalo, že tady Hadek zůstane sám s čarodějem. A o to rozhodně nestál.

Hadek se choulil, aby zcela využil úkryt v nevelkém stínu. Pokud by se rozběhl pryč, ten člověk by ho mohl zmerčit a zabít stejně snadno jako ostatní. Stále ještě váhal, když se na scéně se objevil Boaz. Náčelník Baziliščího kmene do chrámu odvážně vedl čerstvý oddíl válečníků i přesto, že mág pobil všechny, kdo se mu dosud postavili.

Boaz a mág na sebe navzájem pohlédli. Ačkoliv se zdálo, že jen klidně postávají a měří se navzájem, Hadek věděl, že odhadují sílu toho druhého. Když s tím byli hotovi – což trvalo sotva pár úderů srdce – člověk k Boazovi promluvil hrubou goblinštinou.

„Můžeš pokračovat v mrhání životy svých mužů, nebo být moudrý a poddat se.“

Zdálo se, že Boaze oslovení v jeho rodném jazyce zaskočilo. Narovnal ramena a rozhlédl se po místnosti. Výraz mu potměl, když zahlédl ubohé pozůstatky kněží a z úst mu uniklo vzteklé a hněvivé zavrčení. Hadek se ze všech sil snažil zůstat nehybný, podobně jako socha vedle něj.

„Nemůžete mi ublížit,“ pokračoval mág. „Můžete to zkoušet, jak chcete.“

„O co ti jde?“ Boaz čaroděje sjel pohledem od hlavy až k patě.

„O ten modrý sloup v podzemní komnatě. Nebudete mě rušit při mých experimentech a já vás nechám naživu.“

Boaz neodpověděl.

Hadeka překvapilo, že Boaz mága na místě neprobodl, ani se o to nepokusil. Většinou nestrpěl, aby si na něj někdo vyskakoval. Co se před deseti lety stal náčelníkem, postavilo se mu jen pár hobgoblinů. A za svou odvahu zaplatili životem.

„A kdo si myslíš, že jsi, abys po nás mohl něco žádat?“

„Myslím, že tihle mrtví kněží to jasně ukazují,“ pokračoval čaroděj. „Otázkou tedy je, jestli se k nim chceš připojit.“

Víc než padesátka hobgobliních válečníků postávajících za Boazem sledovala probíhající výměnu názorů. Očividně mezi nimi rostl neklid. Rozmístili se v chodbě vedoucí z hlavní lodi, ze které kněží udělali provizorní knihovnu a místo uctívání. Chodba sice byla rozlehlá, ale ne tolik, aby pojala takový dav. A jelikož válečníci blokovali dveře ven, neměl Hadek šanci na útek. Zbývalo mu jen zůstat ve svém nuzném úkrytu.

„Je nás hodně,“ odvětil Boaz sebevědomě. „Nedokážeš zadržet celý kmen.“

Dřív, než stihl kdokoli zareagovat, vyšlehl z čarodějovy ruky mohutný blesk a zamířil k hobgobliním válečníkům. Výboj se rozvětvil a poskakoval mezi nimi jako šílený tanečník, zatímco muži řvali bolestí. Boaz a Hadek jen s vytřeštěnými očima hleděli, jak válečníci v děsivých mukách umírají.

Boaz pozvedl meč a s válečným pokřikem se na telbořanského mága vrhl jako útočící býk. Nějaká síla jej však zvedla do vzduchu. Hadek viděl, že se náčelník dusí – jako by ho velká neviditelná ruka odtrhla od podlahy a teď mu drtila hrdlo. Boaz upustil meč a zoufale se zmítal ve snaze osvobodit se z přízračného svěráku. Jenže ať se kroutil, jak se kroutil, sevření nepolevovalo.

„Takže,“ pronesl čaroděj, „chceš se připojit ke svým mužům, nebo mi pomůžeš?“

„A co máš v plánu?“ zasípal Boaz.

„Potřebuju pomoc při experimentech.“

„Ja-jakou pomoc?“ Boaz vzdal svou snahu o vyproštění a místo toho se soustředil na mága. Hadek slyšel, že bojuje o každý nádech.

Telbořanův úsměv Boazovi na klidu nepřidal. „Potřebuju pokusné králíky.“

„Kolik?“

Hadekovi bylo jasné, kam debata směřuje a ani za mák se mu to nelíbilo. Rozhodl se, že je čas opustit úkryt. Teď nebo nikdy. Vyrázil k nedalekým dvířkám, což však přitáhlo pozornost obou mužů. Bez ohledu na náčelníkovu ošemetnou situaci na sobě Hadek ucítil jeho hněv, který svou přítomností vzbudil.

„Myslím, že tenhle bude první.“ Hadeka náhle cosi začalo táhnout směrem k čarodějovi, jako by se mu kolem pasu sevřelo laso. Během chvilky se octil vedle mága. Padl na kolena, protože viděl jen jediné řešení.

„Slitování,“ zaprosil v telborštině. Čaroděj k němu popošel a Boaz se ze vzduchu zřítíl na zem.

„Ty mluvíš telborsky?“ zeptal se jej v tomtéž jazyce.

„Ano,“ odpověděl Hadek spěšně. „Pomáhal jsem kněžím.“

„Pomáhal s čím?“

„S tamtím,“ Hadek ukázal na knihovny plné písemností.

„Takže to umíš i číst?“ V Telbořanově hlase zazněl respekt. Koutkem oka Hadek viděl, že Boazův hněv se změnil ve znechucení.

„O čem se bavíte?“ dožadoval se náčelník goblinsky nějakého vysvětlení a zvedal se na nohy. Teleborštinu totiž neovládal, z celého kmene ji rozuměli pouze kněží. Kdykoliv jindy by Hadek raději rychle odpověděl, jenže teď cítil, že mu někdo kryje záda. Svým způsobem to bylo hřejivé a vítané. Na druhou stranu to bylo jako schovávat se za čepelí nože, který může kdykoliv ukázat ostří.

„Ano, umím číst i psát...“

„Jak se jmenuješ?“

„Hadek.“

„Hadeku?“ Boaz měl sice hlas zhrublý dušením, ale stále dost silný, aby Hadekovi připomněl, že nedá-li si pozor, náčelník s ním udělá krátký proces.

„Vstaň.“ Hadek čarodějův rozkaz rychle splnil. „Tvůj život ušetřím, dokud mi budeš sloužit.“

„Co říká?“ prskal Boaz, hledal svůj meč a mága nespouštěl z očí.

Než mohl Hadek odpovědět, člověk se otočil k náčelníkovi a znovu promluvil goblinsky. „Pokud si ceníš svého života i svého kmene, uděláš, co ti říkám. Chci mít všechny ty svitky a knihy v podzemní komnatě – i s policemi a se vším. Stoly a židle se taky budou hodit. A potřebuju i těch deset pokusných subjektů.“

„Máš jméno, které bych mohl proklínat?“ zavrčel Boaz znechuceně a zasunul meč do pochvy.

„Valan.“ Mág se otočil k Hadekovi a přešel do telborštiny. „Pojď, čeká nás spousta práce.“

Hadek Valana následoval a snažil se vyhnout Boazovu spalujícímu pohledu, kterým jej náčelník vyprovázel. Pálil ho do zad, zatímco se blížili k tajnému vchodu. Hadeka nikdy nikdo neměl zrovna v úctě, ale teď... Bylo mu jasné, že bez Valanovy ochrany je vyřízený. A kdo mohl říct, jak dlouho tu mág zůstane nebo jak dlouho bude Hadekovu přítomnost trpět? Koneckonců, pořád mohl skončit jako pokusný králík.

Do čeho to jenom zabředl?

„Zajímavé,“ Cadrithova slova působila stejně suše jako jeho kostnaté tělo a obnošený švestkový hábit zakrytý šedým pláštěm s kapucí. Po levici mu, vždy připravena v dosahu, spočívala hůl: častým používáním ohlazený dřevěný dřík zakončený dětskou

lebku. Cadrith teď však upíral svou pozornost na temeno jiné lebky. Tato se fialově blyštila, sevřená v obří ruce vytesané z obsidiánu pár kroků od trůnu. Po stranách a zepředu ji pokrývaly malé stříbrné žhnoucí runy a její pohled mířil do vzdáleného rohu místnosti, takže do prázdných důlků Cadrith neviděl. Právě skrze tuto lebku před chvílí pozoroval jak se Valan vypořádal s hobgobliny.

„No, jakpak tě jen nejlíp využít...“ Cadrith se opět usadil na svůj trůn z leštěného červeného kamene a mžoural po malé a zanedbané místnosti. Kromě trůnu a lebky v ní nebylo skoro nic, snad jen osamělá truhla stojící u protější stěny, kde ji Cadrith mohl mít neustále pod dohledem.

Jediným oknem se dovnitř dral soumrak a s ním přicházely stíny. Občasné závan větru zavlnil tapiseriemi, ale stoletími sešlé okolí Cadrithovi vůbec neleželo na mysli. Když se probudil ze spánku delšího, než původně plánoval, a poprvé vstoupil do této opuštěné tvrze, jen málo se podívoval tomu, jak to tu vypadá. A i ta trocha zájmu byla bezvýznamná vedle jeho touhy po návratu na Tralodren.

Původně měl v úmyslu počkat, až Božská vindikace odstraní z Tralodrenu magii a dopřát si tak čas, aby důkladně ukul své plány a co nejlépe se připravil. Kdyby byl tušil, jak dlouho to potrvá, než se magie konečně vrátí na svět, byl by tuto strategii nejspíše přehodnotil. Naštěstí ho jeho vlastní kouzlo podrželo ve spánku o celých pět století déle, než zamýšlel. Jinak by musel celý ten čas protřpět v bdělém stavu a v dosti bezútešné situaci. Utrpením bylo i těch pouhých pět let, po které byl vzhůru a snažil se tady přežít. Sotva by to dokázal vydržet pět století.

Netušil, proč se mu kouzlo nevydařilo, ale byl za to vděčný. Být více věřícím, děkoval by bohům, jenže Cadrith věděl, že ti s tím nemají nic společného. Pokud by nějak zasáhli, pak by

se ho spíše snažili držet v neustávající dřímotě nebo by ho rovnou zabili. A jelikož kouzlo selhalo i v tom, aby ho během spánku skrylo před světem, mohl ho zničit i kterýkoliv z místních starousedlíků. Pro věřícího muže další důvod k díkům. Jenže jak Cadrith zjistil, probuzení byla ta snazší část. Propast nepatřila k místům, kde by mohli přežít hlupáci... alespoň ne dlouho.

Uchopil svou hůl a vstal. Když šel k oknu, roucho se mu zavlnilo v jemném vánku. Od doby, kdy vstoupil do Propasti, nosil kapuci pořád nasazenou na hlavě. Nebyl pro to žádný důvod, ale umožňovalo mu to předstírat, že něco skrývá. Stal se z toho spíše zvyk. V jeho očních důlcích zaplály neonově modré jazyčky ohně a zkoumavě se zahleděly na prázdný kopcovitý terén okolo věže, kterou si zvolil za své současné panství. Ve věži i venku bylo všechno klidné a neměnné, ačkoliv on dobře věděl, že v Propasti může vše klamat.

V dáli zahlédl pohyb, temný tvar poletující zamračeným nebem. Kostlivec se otočil k věšební lebce a máchnutím kostlivé ruky jí vrátil obyčejný vzhled, ačkoliv pár run zůstalo i tak viditelných. O chvíli později přistál na parapetu okna povědomý návštěvník a za pomoci drápů na rukou a nohou protáhl své mohutné tělo dovnitř.

„Sargis dychtí po nějakých novinkách,“ spustil Akarin, sotva co se narovnal, čímž Cadritha přinutil o krok ustoupit a udělat pro vysokého okřídleného démona víc místa.

„Je mi jasné, že dychtí.“ Démon Cadrithovi jako by vyplnil celou místnost. Jeho žluté oči ostře kontrastovaly s krvavě rudou kůží, holou hlavou a černými prohnutými rohy trčícími z čela. „Ale já bych radši nejdřív udělal nějaký pokrok, což při neustálém vyrušování nejde. Říkal jsem mu, že ho budu informovat o vývoji.“ Démonův masivní ocas se chvíli míhal ze strany na stranu, než se uklidnil.

Říci, že kostlivec tohoto špičatouchého přísluhovače nesnášel, by bylo nepochopením nejvyššího řádu. Démon nebyl víc než poskok svého oslabeného pána a stejně jako Sargis sám se i on mylně považoval za lepšího než ostatní. Jeho arogance a smělost rostly do nesnesitelné míry s každou jeho další návštěvou.

„On ví, co mu povíš,“ Akarin složil svá mohutná křídla a zaměřil se na Cadritha.

„Tak proč jsi potom tady?“

„Zjistit, co jsi možná zapomněl sdělit při posledním hlášení,“ Akarin si složil paže na hrudi a narovnal se, aby předvedl svou výšku a mohutnost. Podle Cadritha si tím zřejmě dokazoval svou nadřazenost, ale kostlivec mu nedopřál to potěšení, aby k němu vzhlížel. Místo toho se pořád díval bokem. Nikdy ještě démona neviděl v ničem jiném, než v kroužkové košili s krátkými rukávy. Zbroj mu spadala až na stehna a překrývala bederní roušku z černého hedvábí. Silný opasek ze železných plátek mu umožňoval mít meč vždy po ruce.

„Je hezké vědět, že tvůj pán ve mě má stále plnou důvěru,“ odpověděl Cadrith a vykročil k trůnu.

„A je snad nějaký důvod, proč by ji mít neměl?“ démon pozvedl huňaté černé obočí.

„Stal ses až moc troufalým, Akarine,“ kostlivec se usadil.

„A Sargis je čím dál tím netrpělivější,“ démon poklepal drápem o svaly na své paži. „Máš pro něj vůbec něco?“

„Můžeš mu říct, že věřím, že jsem našel náš klíč,“ Cadrith se zakoukal na zmlklou věštebnou lebku.

„Myslím, že bude chtít znát podrobnosti,“ Akarin se rozhlédl po místnosti a zaměřil se na jeden temnělý kout. Když se otáčil, jeho ocas zasvištěl vzduchem.

„On bude chtít... nebo ty?“ Cadrith si démona měřil očima.

„Záleží na tom?“ Akarin roztáhl rty v samolibém úsměvu a odhalil tak ostré zuby. Spolu s jeho celkovým zjevem by to zřejmě většinu lidí vyděsilo. Jenže Cadrith věděl o teatrálním vystupování své. Zvláště když šlo o to, udržet si pevnou pozici mezi tak nebezpečnými společníky, jaké teď měl.

„Záleží. Tedy, jestli si vážíš svého života,“ Cadrith se po démonovi na okamžik zlostně ohlédl. Ačkoliv neměl oči, byl si jistý, že démon význam jeho pohledu pochopil.

„Ujistím se, že zprávu dostane,“ řekl Akarin a otočil se k odchodu.

„Ujisti. A když Sargise uvidíš, připomeň mu, že já mu včas sdělím vše, co by měl vědět.“

Akarin bez odpovědi proskočil oknem do noci. Cadrith chvíli počkal, pak opřel hůl o trůn a seslal kouzlo, kterým znovu aktivoval věšτεbnou lebku.

KAPITOLA 2

*Čiňte dobro svým lidským druhům, čiňte si dobro navzájem.
Ne sváry, leč jednota panovat by měla mezi vámi,
jednota, pro níž ostatní rasy budou vám závidět.*

– Posvátné svitky

„Panthora se raduje spolu s vámi,“ oslovil shromážděné sir Dravin, velmistr Valkorijských rytířů. „Dnes k ní mají tito zasvěcenci blíže, než kterýkoliv jiný válečník.“ Pásovou zbroj, bohatě zdobenou motivem panterů, měl v souladu s tradicí skrytou pod zvlněným šedým pláštěm s vyšíтым emblémem hlavy pantera z profilu. V nejlepších letech, hladce oholený a široký v ramenou – sir Dravin byl prostě ztělesněním představ o tom, jak má vypadat vůdce vznešeného rytířského řádu. Ti, ke kterým mluvil, měli stejně jako on světlou pleť, vlasy ve škále od platinově blond až po hnědou a světle zabarvené oči. Několik mužů mělo plnovous, rytíři ve službě pak byli hladce oholeni, jak velel zvyk.

Čtvercová místnost byla vysoká přes dvě podlaží a dost rozlehlá, aby umožnila všem divákům, kteří sem dorazili z celého Severozemí – rodičům zasvěcenců, samotným zasvěcencům a rytířům – sledovat třicet nováčků, jak stojí pod schody k oltáři a jsou uváděni do rytířského stavu. Nad nimi se ze stropu houpal bronzový lustr pokrytý lesem bílých svíček. Jejich záře dávala

dostatek světla, aby bylo na celý ceremoniál dostatečně vidět. Tím, co přitahovalo nejvíce pozornosti, byl však oltář umístěný na vyvýšeném pódiu.

Rowan Cortak stál s ostatními zasvěcenci před schody z bílého křemene, které vedly k oltáři. Ještě před hodinou se tento Severan s pískovými vlasy a modrýma očima rozhlížel z vrcholu tvrze po zářícím nočním nebi a rekapituloval si předchozí roky, jež vedly až k tomuto ceremoniálu. Nyní stál v oltářní místnosti bez oken a snažil se nějak vypořádat s nepohodlným slavnostním rouchem, pod kterým mu začínalo být pořádně horko. Hrubý béžový oděv s dlouhými rukávy měl na ramenou, stehnech a pažích našitý šedý emblém pantera ve skoku. Na znamení toho, že jsou vybráni pro rytířství, je měli oděný všichni jeho druzi. Podle Rowana však sloužil těžký háv jen k tomu, aby z něj vyždímal co nejvíc potu. Nemohl si nevšimnout, že i ostatní zasvěcenci se cítí podobně nepohodlně.

Aby se uklidnil a oprostil se od všeho okolo, zaměřil svou pozornost pouze na oltář. Malý mahagonový obdélník byl do hladka vyleštěný, ale jinak poměrně prostý. V rozích seděly ze stejného tmavého dřeva vyřezané figury panterů, podpírající lesknoucí se žulovou desku. Na té byl postaven zlatý štít se stříbrným symbolem víry: řvoucí hlavou pantera z profilu. Sloužil zároveň jako znak rytířství a obracel se ke všem v sále jako jakési malé slunce.

Sir Dravin naznačil mladíkům, ať postoupí ke schodům oltáře. „Vykročte pro Panthořino požehnání a staňte se součástí posvátné víry a služby pro větší dobro lidstva.“

Mladíci, jimž skrze vážné tváře sem tam probleskl nervózní úsměv, pomalu vyrazili k oltáři a seřadili se tak, aby bylo na schodech pro každého z nich místo. Rowan stál na třetím schodu, jen kousek od velmistra a v dosahu vznešeného otce vedle něj.

Zjistil také, že hned vedle něj je na okraji schodu kouřící bronzový koš, který spolu s dalším na druhém konci pódia zajišťoval, aby vůně kadidla prostupovala celým prostorem. Vedle každého koše stála vznešeně vyhlížející mramorová socha pantera.

Rowan doufal, že nikdo neuvidí, jak se mu chvějí nohy, ani neuslyší, jak mu buší srdce a jak přerývavě dýchá. Vždycky si sám sebe v téhle situaci představoval klidnějšího a vznešenějšího a ne takhle vystrašeného a rozrušeného. Letmý pohled napravo mu prozradil, že Holvar, jeho kamarád s hrudníkem jako sud, je na tom úplně stejně. Jeho krátký úšklebek Rowana uklidnil, až se maličko pousmál, zatímco vznešený otec začal s invokací.

Kněz měl dlouhé kadeře bílých vlasů sepnuté zářivě zlatým diadémem, který mu obkružoval vrásčité čelo. A ačkoliv jeho vzhled svým způsobem připomínal starý seschlý strom, jeho jasně modré oči vyzařovaly obrovskou vitalitu a sílu ducha – více, než byste našli u většiny mnohem mladších mužů. Vznešený otec byl oděn do hnědého roucha staženého krémově zbarvenou šerpou, která zvýrazňovala jeho pas. Ramena mu zakrýval bílý plášť s vyšívanými zlatými pantery, sepnutý zlatou sponou na levé straně hrudi.

„Bohyně všech, kdož jsou naplněni lidskostí, vyslyš nás,“ vznešený otec chraptěl, ale hlas měl přesto silný. „Každý ze zasvěcených přistoupí, aby ti přísahal a abys jej poznala a přijala. Kéž pod tvým dohledem najdou čest nyní a navždy. Kéž poznají tvou pravdu a stanou se její součástí – v tomto životě i v tom příštím.“

Během jeho řeči se zasvěcení otočili doleva a utvořili řadu směřující k vznešenému otci, který každému krátce poželhal. Pak vystoupali pár schodů k siru Dravinovi a poklekli před ním a zároveň před oltářem za jeho zády. Velmistr jim poklepal mečem nejdříve na levé a pak na pravé rameno, a oni vyslovili prastarou přísahu, čímž jim bylo samotnou Panthorou svěřeno

rytířství. Rowan sledoval, jak jeden po druhém procházejí rituálem, dokud Tomas, zasvěcený jdoucí před ním, nepovstal jako rytíř.

„Přístup, Rowane Cortaku.“ Hlas vznešeného otce mladíka maličko polekal, ale rychle se vzpamatoval. Přikročil k němu a sledoval, jak mu starcova levá ruka míří k hlavě.

„Požehnán budiž ten, kdož jde za Panthorou celým svým srdcem. Požehnán budiž člověk, kdož se drží jejích způsobů. Požehnán budiž ten, kdož ji ctí, neb svými činy též nalezne čest.“

Zatímco vznešený otec mluvil, z Rowana vyprchal všechn strach, rozrušení i zmatečné pocity. Dokonce se i přestal potit, jako by jej náhle ovíval chladný vánek. Omámeně vykročil k siru Dravinovi, klesl na jedno koleno a sklonil hlavu. Plochá strana čepele políbila jeho pravé rameno. „Povstaň do svého nového života a služby, sire Rowane Cortaku.“

Rowan poslechl, a zatímco důstojným krokem scházel od oltáře, opět hledal v davu své rodiče. Pokračoval ven dvoukřídlými dveřmi a vstoupil do studené chodby, kterou zaplnili rytíři, rodiny a bývalí zasvěcení.

Propátrával rostoucí dav a celý se rozzářil, když zahlédl ženu s husím peřím v loknách tmavě plavých vlasů. Kolem krku měla náhrdelník z barevných skleněných korálů, které tvořily hezký kontrast k hnědému pláští a k oblečení z kůže. Za ní stál rozložitý muž v krátkých kožených kalhotách, obnošených vysokých botách a ve vestě z medvědí kožešiny. Byl vyšší a svalnatější než většina Seveřanů, s tváří ošlehanou ledovými větry a osmahlou silným letním sluncem. Několik pramenů až po ramena dlouhých hnědých vlasů měl spletených v copánky.

Rowan se k nim mořem těl protlačil nedočkavě, avšak se snahou o zdvořilost. Jen co byl u nich, padli si všichni do náruče v jednom velkém objetí.

„Jsme na tebe tak hrdí,“ řekl Logan Cortak, Rowanův otec.

„Stýskalo se mi,“ vymáčknul ze sebe Rowan, jakmile objetí trochu polevilo. Byl rád, že je zase vidí. Svým způsobem toto setkání dokonce zastínilo radost z toho, že byl pasován rytířem.

„Mně se stýskalo víc,“ přiznala jeho matka Jenna a políbila ho na tvář. Z očí se jí koulely slzy.

„Pojďte se mnou.“ Rowan vyrazil chodbou pryč a rodiče ho následovali. „Vezmu vás k sobě na pokoj, je tam chladněji a konečně se zbavím toho roucha.“

„No a tak jsem ho chytil za ocas a zatočil s ním ve vzduchu, dokud nevyhl jako šílený. Pak jsem ho hodil do jezera. Nejlepší zápas, co jsem měl za celý rok!“ pochechtával se Logan a oči se mu třpytily.

„A to tvůj otec tvrdí, že s věkem ztrácí sílu,“ poznamenala Jenna, zakoulela modrýma očima a přidala se k manželovu veselí.

„Jasně, bylo to jenom mládě,“ konstatoval Logan. „Nezvládl bych tohle s plně vzrostlou divokou kočkou, ani když jsem byl mladík.“

„Ale i tak je to pěkný kousek,“ Rowan otce srdečně plácl po zádech. „Jestli budeš takhle pokračovat, bude z tebe nejsilnější starší v historii kmene.“

Rowanovy pokoje se nacházely v horních patrech pevnosti. Stejně jako ostatním zasvěceným mu byla přidělena místnost bez oken, ale s pomocí svícnu z jeleního parohu, který stál na malém stole vedle postele, se dařilo zahnat tmu do koutů. Kromě prostého stolu, truhly a postele, na které teď všichni seděli, tu nebylo nic. Mladík byl zvědavý, jak jej ubytují teď, když už je rytířem. Doufal, že to bude jedno z malých potěšení vyplývajících z jeho nového postavení.

Aby ukázali svou disciplínu, museli jít rytíři příkladem. Zasněžení nemohli opustit hradby pevnosti, leda jednou ročně na krátko navštívit rodinu. Neustálý výcvik a věrnost kodexu byly jediným cílem těchto mladých mužů. Návštěvy však měli povoleny, aby neztratili kontakt s lidmi, které měli chránit a kterým měli sloužit.

Rowan a jeho rodina si tím prošli a zvládli to, ale podepsalo se to na nich. V prvních letech se cítil hrozně osamělý. Krátké návštěvy mu alespoň umožnily udržet si povědomí o tom, co se doma u kmene děje a zůstat všeobecně informovaný o všem důležitém. Ubíhající roky vnímal hlavně skrze šediny, které se objevovaly ve vlasech jeho rodičů, a neustále si uvědomoval, jaké štěstí je mít rodinu, ke které se může vracet. Ne všichni zasněžení by mohli říct totéž.

„A kdy odjíždíte do Hosviru?“ Rowan se znovu zahleděl do láskyplných očí otce a matky.

„Pochybuju, že se zase brzo uvidíme,“ řekl Logan. „Jsi teď Valkorijský rytíř, čerstvě pasovaný. Máš před sebou bitvy, které musíš svést a problémy a události, kterým musíš čelit.“

„Ne, otče. Jsem si jistý, že dostanu krátký odpočinek, než se ujmu svých povinností. Kdo by zadal úkol tak brzy, novopřeznamenanému rytíři hned v den jeho pasování?“

Rowanovi se nelíbilo, jakým způsobem se na něj otec dívá a už vůbec ne povzdech, který mu přešel přes rty. „Už nepatříš jen sám sobě, synu. Máš povinnosti, kterým musíš dostát a přísahu, kterou jsi složil na svou čest. Tvůj velitel ti nejspíš zadá nějaký úkol dřív, než se naděješ.“

Logan vzal Jennu kolem ramen a ona ho pevně objala. „Máš před sebou službu. Závazek nejen k lidstvu, ale i k Panthoře.“

„Jsem si jistý, že budou brát ohledy na někoho, kdo byl právě pasován.“ Rowan dál setrval ve svém optimismu, byla to však

jen prchavá naděje. Jeho pevné přesvědčení už bylo nahlodáno otcovou logikou.

„Možná by brali ohledy v případě vysoce postaveného rytíře, ale rozhodně ne u nováčka, jako jsi ty. Pochybuju, že tě nechají mluvit do toho, co s tebou bude.“

„Neboj.“ Rowan položil matce ruku na rameno, protože viděl, že se snaží skrývat slzy tekoucí jí po tvářích. „Jsem si jistý, že budu moct nějakou dobu zůstat v Hosviru nebo že mě aspoň přidělí někde poblíž.“ Ve skutečnosti vlastním slovům nevěřil, ale stejně v to doufal.

„Co prosím?“ Rowan byl povolán k pocestnému rytíři Frone-
lovi jen pár hodin po obřadu. Doufal, že rytíř mu chce poblaho-
přát nebo třeba ukázat jeho nové pokoje. Místo toho jej čekalo
překvapení.

„Zanedlouho vás čeká cesta mimo Valkorii, sire Rowane.“
Fronel se na něj upřeně díval se stoickým výrazem ve tváři. Se-
děl za rozlehlým borovicovým stolem neseným čtyřmi velkými
vyřezávanými pantery.

Po Fronelově pravici stál vysoký regál zaplněný různými kni-
hami a svitky – záznamy od všech rytířů o jejich úkolech během
posledních let, neboť Fronel byl jedním z vrchních kronikářů.
Nad ním zářila lucerna, dávající dost světla na to, aby se v něm
dalo psát, ale na nic víc. Za mohutným pocestným rytířem, ve-
dle úzkého zaskleného okna, visel malý bronzový štít se symbo-
lem rytířství – jako neustálá připomínka pro Rowana, aby měl
na paměti, co ho teď čeká.

„Je životně důležité, abyste odjel tak brzy, jak to jen půjde.“
Fronel mladého rytíře oslovoval se suchou formálností, kterou
obvykle služba vstíjí vedoucím v jakékoliv instituci.

Pocestní rytíři byli správci a stáli někde uprostřed hierarchie Valkorijského řádu. Nižší rytíři, jako Rowan, plnili úkoly, které od nich dostávali. Výše postavení rytíři se nazývali mistři a sloužili jako jistý druh koncilu, poradní sbor velmistra – jenž všem velel – jednající v součinnosti s kněžími Panthory, kteří tvořili zbylé obyvatelstvo pevnosti.

„Pocestný rytíři Froneli, domnívám se, že došlo k nějakému nedorozumění. Byl jsem přesvědčen, že budu moci strávit nějaký čas s rodinou,“ Rowan dělal, co mohl, aby tvář udržel bez výrazu. Někde mezi vzrušením z toho, že je součástí rytířstva a ponořením do výcviku, jako by zapomněl, proč vlastně cvičí a na co se připravuje. Bylo to, jak mu řekl otec. Už nepatřil jen sám sobě. Měl zodpovědnost... povinnosti k bohyni a řádu.

„Tak to jste byl špatně informován, sire Rowane.“

„Chápu. Kolik času zabere tento úkol?“

„To záleží na tom, jak rychle jej zvládnete.“

„Můžu se zeptat, kam tedy pojedu, pane?“

„Byl jste vybrán, abyste jel do Taka Lu Lamy.“

Rowan o tom místě už slyšel během výcviku, jehož součástí bylo naučit budoucí rytíře základy zeměpisu všech krajů mimo Severní země, domova rytířů a Seveřanů. Taka Lu Lama se rozkládala v severozápadní části Talathealu. Šlo o džungli lemuující severní a západní okraj Gondadských mokřadů, jejichž přítomnost v zemi s teplým podnebím byla sice zvláštní, ale močály tam byly dokonce dříve, než prastarý Gondad. Taky to bylo pořádně daleko – týdny, ne-li měsíce, pokud si to pamatoval správně.

„K velmistrovi se dostaly zprávy od důvěryhodného agenta v terénu, podle kterých se v oblasti mohou pohybovat elfské imperiální síly.“ Fronelův tón se změnil, teď mluvil jako mudrc, který žákovi odříkává údaje a data, a mezitím šustil mezi per-

gameny na stole. „Někteří naši agenti tam ohlásili pohyb elfích jednotek směřujících do džunglí Taka Lu Lama.“

„Za jakým účelem?“

„To nevíme přesně, ale někteří elfí vojáci prý mluvili o rozvalinách v džungli a o informacích, díky kterým by mohli opět obnovit svou říši,“ Fronel se přestal probírat pergameny a zpříma se na Rowana zahleděl. „Nemůžeme to dopustit. Všichni víme, co se stalo posledně, když elfové vybudovali impérium.“

„Ano, pane,“ Rowan přikývl a myslel na výuku a na příběhy o nemilosrdné říši, kterou elfové z Colloni před tisíciletími utvořili. Ta byla původcem takzvaných Imperiálních válek, které přinesly jen chaos následovaný smutkem. Bylo to málem víc, než Tralodren unesl, a jednou to rozhodně stačilo.

„Pojedete na Talatheal a zjistíte, jestli elfové opravdu hledají způsoby jak vzkřísit své imperiální choutky. Informace, které by jim mohly být k užtku, buď získáte, nebo zničíte. Docela jednoduchý úkol, ale má velkou důležitost.“

„Jsem si jistý, že tady jsou jiní, kteří by tento úkol mohli vykonat, jiní rytíři jsou toho možná více hodni.“ Rowan doufal, že to tak opravdu je. Možná, pokud najdou někoho vhodnějšího, svěří mu nějaký menší úkol. A bližší domovu.

„Měl byste být poctěn, sire Rowane. Málokterý rytíř dostane první úkol tak brzy po pasování. Nebo jste zapomněl, že vyniknout jako rytíř můžete jen ve službě valkorijské královny?“

„Promiňte mé zaváhání,“ Rowan se všemi silami snažil dostat své rozbouřené pocity pod kontrolu.

„Vaše loď vyplouvá za rozbřesku. Sbalte se a jděte do přístavu. Panthora ať vás provází.“

Rowan se probral do nepříjemného pachu v kabině bez oken, kterou mu na Mrazivém obrovi, lodi na kterou ho Fronel poslal, přidělili. Už se plavil tři dlouhé týdny. Přišlo mu, že i pěšky by to bylo rychlejší. Mohl toho dělat jen málo, a tak se snažil tu nudu nějak přezít.

Zhoupnul se a vyskočil z hamaky a kožešin, kterými se zakrýval, vyhnal z očí spánek a v malém kyblíku se omyl studenou dešťovkou, dokud nebyl úplně vzhůru. Natáhl si kalhoty, přes vlněný spodní nátečník oblékl košili a vyrazil z kabiny do studeného ranního vzduchu.

Karavela byla prostým plavidlem se třemi palubami a dvěma sěžni, z nichž visely temně modré plachty se svislými hnědočervenými pruhy, které Rowanovi připomínaly zaschlou krev. Ranní slunce svítilo čistě a jasně, nemuselo se prát s mraky. Posádka čtyřiceti silných Severanů ostríleně vládla palubě i lanová, zatímco je i náklad unášely vlny směrem na jih. Všichni byli drsní, zocelení větrem a šplíchající mořskou vodou a zarostlí vousy, které je chránily před solí a brízou. Prosté, leč silné oblečení z voděodolné látky zakrývalo jejich hrubou pokožku. Každý měl u sebe ostrý nůž a na krku ochranný talisman proti hněvu bohyně Perlosy.

Rowan samozřejmě věděl, že takové cetky jsou jen výsledkem pověrčivosti, ale hodně námořníků by přísahalo, že je bohyně moří ochrání, když u sebe budou mít její stříbrný amulet ve tvaru srpku měsíce. Ačkoliv nebyl stejný jako oficiální Stříbrný odznak užívaný kněžskými a skutečnými stoupenci Perlosy, námořníci věřili, že jeho nošením si mohou Perlosu usmířit, aniž by ji museli otevřeně uctívat. Už z výuky Rowan věděl – a teď se mu to potvrdilo – že námořníci neuctívají jen jednoho boha, ale mají svůj vlastní malý pantheon složený z Endariena, Perlosy, a dokonce i Rheminase. Uvědomil si, že pokud se jich tolik stále

drží takovéto víry, čeká stoupence Panthory ještě hodně práce, než byt i jen své vlastní soukmenovce přivedou k pravdě.

Mladý rytíř pozoroval námořníky, kteří mezi sebou vtipkovali a pojídali hubené příděly solených ryb a sušeného chleba, které splachovali vínem smíchaným s vodou. Bylo to jejich jediné jídlo na celý den, pokud si nenachytají čerstvé ryby. Poslední dva dny vytáhli jen prázdné sítě, což Rowanovi přišlo divné. Plavili se totiž poblíž Suché země a z toho co slyšel, se mělo v jejich vodách rybolovu dařit. Ale ať už byly sítě prázdné nebo plné, hornatou a borovicemi porostlou Suchou zemi spatří nejspíš až příští týden, pokud bude vítr vát a oceán jim zůstane nakloněn. Měl se tedy na co se těšit – aspoň na pár hodin.

Rowan přešel na levobok a opřel se o brlení. Oceán změnil barvu z ledově modrozelené, obvyklé v Severozemí, na tmavou a zastřenou zelenou, příznačnou pro teplejší podnebí. Potěšilo ho to. Změna znamenala, že je blíž a blíž svému cíli. Další malý záblesk naděje v jeho trudných myšlenkách.

Hlasitý dusot kroků přitáhl rytířovu pozornost ke kapitánovi, který rázoval po palubě. Baculatý muž si vykračoval s konejšivým úsměvem v zarostlé tváři. „Jen klid, synku. Na těchhle vlnách neztvrdneš navždycky. Brzo se vylodíš na břeh, uděláš, co musíš, a vrátíš se do Valkorie včas, aby sis užil dožínky,“ srdečně Rowana plácl po zádech. „A bude tam kupa holek, co se nebudou moc dočkat, až si zatančí s rytířem, který se zrovna vrátil z mise. Tomu věř,“ dodal a významně mrkl.

Rowan upřeně sledoval horizont. Bylo mu jasné, že kapitán ho chce trochu povzbudit, jenže se mu to moc nedařilo. „Máš pravdu,“ zamumlal s předstíraným úsměvem. „Vůbec to nebude dlouho trvat.“

„Tak se mě to líbí! Valkorijský rytíř přece nemůže být rozmrzelý z toho, že dostal první úkol, no ne?“ kapitán Rowana napo-

sled plácl do zad a pomalou kolébavou chůzí se vydal po palubě, aby zkontroloval námořníky nebo takeláž. Rowan se zase zadíval do vln a všiml si velké černé skvrny blížící se pod hladinou jejich směrem. Delfíni a velryby tu byli častí, stejně jako velké množství ryb, jenže tvar stínu, který zahlédl, mu nebyl vůbec povědomý.

„Co to je?“ zavolal na námořníka, který navíjel lano.

Ten dodělal svou práci a dal si načas, než došel k Rowanovi. Naklonil se přes brlení a zamžoural do vln na temnou skvrnu, která plavala podél Mrazivého obra a dokonce ho maličko předháněla.

„Na delfína je to moc velké,“ řekl Rowan.

Námořník jenom zavrčel, a zatímco si stvoření prohlížel, rytíř si všiml něčeho dalšího. Ocas... a dlouhý krk, a na něm plazí hlava. Hlava, která se k nim zvedala, zatímco temný obrys se blížil a zvětšoval.

Námořníkovi se z tváře vytratila barva, vyskočil a zařval: „Všichni na palubu! Midgard poblíž přídě na levoboku!“ Vyběhl k zádi, kde byly uskladněny zbraně a znova křičel: „Celá posádka...“

Větu však nedokončil.

Silný úder zasáhl Mrazivého obra do levoboku, srazil všechny na palubě do kolen a Rowan spadl na záda. Z pravoboku se ozvalo hluboké hučení následované syčením a velký oblak vroucí mlhy pohltil všechny na té straně lodi.

Rowan jen ohromeně zíral na mrak, z něhož zněl jekot námořníků a zvuk škvařícího se masa. Muži z něj vybíhali plni hrůzy a zraněné oči si zakrývali rukama se spálenou a bublající kůží. Oblečení a zbraně se jim rozpustily na několik kusů a na palubě ležely jejich kouřící spečené zbytky.

Než se Rowan na cokoliv zmohl, kapitán ho vytáhl na nohy. Hruď se mu napínala jako měch.

„Proč tu jen tak stojíš? Do zbraně!“

„Do zbraně!“ zařval kapitán znova. „Všechny zbraně v pohotovosti!“

Rowan zdřevěněle sledoval posádku spěchající po palubě k místu, kde si rozrušeně rozdávali meče. Kapitán ho praštil do ramena a tím jej probral ze strnulosti. „Vem si meč! Potřebujem pomoc a sotva je tu někdo lepší než Valkorijský rytíř, nebo ne?“ zatlačil Rowana – skoro ho hodil – do kabiny a sám se zapojil do šarvátky.

Rowan proběhl kajutou a z truhly vytáhl koženou zbroj. Odhodil košili a náhlenice, použil jen kyrys, do kterého se rychle nasoukal, a rozhlížel se po meči. Vytasil čepel, odhodil pochvu a levačkou si dopínal přezky na kyrysu.

Když běžel zpět na palubu, slyšel kapitána, jak huláká: „Jen v klidu chlapi, držte se dál od dechu té potvory.“ Rowan se v mele snažil rychle zorientovat. Cvičili ho, aby to zvládl, ale vlastně ještě nikdy nebyl v bitvě. Aspoň ne v takovéhle.

Kapitán a posádka se tlačili na pravobok, kde byly paluba i brlení posety dírami a porušené jako kámen, který dlouho opotřebovávají písečné bouře. Kapitán pozvedl široký meč a zkoumal rozhryzané dřevo. Nestvůra opět povstala z vln a Rowanovo srdce sevřel strach. Obrovský chřtán zdobily tenké smrtící zuby trčící zpoza šupinatých rtů jako rozeklané útesy. Krk měla dlouhý a tělo lesklé, podobné velkému úhoři či hadu, s šedozelenými šupinami tečkovanými bledě modře. Tak jako většina Seveřanů i Rowan vyrostl na příbězích o dracích a saních, ale vidět nějakého naživo bylo docela něco jiného.

Midgardovy oči v barvě mořské zeleně jako by se rytíři vysmívaly, pobízely jej k útoku, zdály se chytřejší, než by zvíře

mělo být. Jak se v Rowanovi ten zvláštní pocit usazoval a svět zpomalil, připadlo mu, že z plaza cítí jakési zvrácené potěšení z útoku na loď. Zvíře si to prostě užívalo. V tu chvíli si náhle uvědomil, že si jej jeho dravé oči měří s chladným pobavením. Jako by prozrazovaly, že midgard přesně ví, nač mladík myslí.

„Perloso, měj slitování,“ zakoktal kapitán a pospíšil si zpět na druhou stranu loď, kde jeho posádka propadala zmatku. Ve snaze dostat se z dosahu midgarda mnozí námořníci rychle odskočili pryč od hroutícího se brlení, aby je nestvůrné pařáty s plovacími blanami nesmetly z paluby.

„Změnit kurz směrem na východ!“ zakřičel kapitán.

Bokem lodi projelo další zachvění, vzedmuté vlny se převálily přes palubu a jejich síla posádku i kapitána smetla. Naštěstí se většina mužů zachytila lanoví nebo brlení a nenechala se spláchnout do moře. I Rowan málem spadl na palubu, ale díky Panthoře se nakonec udržel na nohou. Zatímco námořníci se dávali dohromady a snažili se navést loď na nový kurz, midgard zůstával na svém místě a tyčil se nad palubou. Pod tak hrůzným dohledem se všichni rozprchlí jako myši před kočkou.

„Kde je mladý rytíř?“ zajímal se dopáleně kapitán, když se rychle hrabal na nohy. Ta otázka na Rowana dopadla jako políček až se studem začervenál. Celou dobu tu jen tak stál a neudělal nic, čím by pomohl svým severským soukmenovcům, ačkoliv jej zoufale potřebovali.

Musel začít jednat.

Pozvedl meč a vyrazil, oči upřené na midgardův krk, který se tyčil nad lanovím na pravoboku. Jeden z námořníků mezitím prudce zaútočil a sekl hluboko do plazího masa, čímž spustil doslova vodopád červené krve. Ostatní se zaradovali, jenže sotva posádka získala trochu kuráže, hladinu zkropil purpurový

proud. Stalo se to tak rychle, že mnozí se rozpačitě rozhlíželi, co se vlastně stalo. Pak jim došlo, že midgard útok oplatil.

Odvážný námořník, který plazu zranil, zmizel z paluby. Jeho osud se naplnil o úder srdce později, když se zoufale zasmýkal nohama mezi nestvůrnými zuby a pak jej midgardův chřtán nadobro pohltil.

Posádka zbledla a ztichla.

Rowana opustilo jeho předchozí hrdinství a raději se k midgardovi nepřibližoval.

„Do něj!“ pobízel ho kapitán.

„Co zmůžu proti takové bestii?“ odvětil rytíř, aby se obhájil jak před kapitánem, tak sám před sebou.

„Jsi Valkorijský rytíř,“ odsekl kapitán. „Máš být přece lepší, než obyčejný chlap.“

Nad palubou se znovu ozvalo zasyčení.

Další námořníci křičeli bolestí, když z nich midgardův leptavý dech vysával život. Rowana do nosu udeřily výpary škvařícího se masa a zbytky smrtícího dechu mu olízly tvář a ruce, štípaly v očích a svěděly ho na kůži pod vlasy. Zavřel oči, aby se obrnil proti okolnímu chaosu. Čím déle tam však postával, tím to bylo těžší. Zhluboka se nadechl, sevřel meč a s válečným pokřikem na rtech se vrhl na zteč. Plaz vyrázil vstříc nové hrozbě a pokusil se mladého rytíře zhltnout stejně jako předchozí útočníky. Čelisti se před Rowanem rozevřely, ale on výpad předvídal a kotoulem se vrhl doprava. Obří tlama jej minula a hlasitě scvakla o několik palců vedle.

Mladík vyskočil na nohy a řal po plazově hlavě. Přesekl mu žílu, ze které vystříkl chlístanec krve. Radostný výkřik posádky rytíře povzbudil. Ani sám netušil, že v sobě najde tolik kuráže.

Midgard se v bolestech svíjel a uhnul zrovna, když Rowan znovu udeřil. Sek vyšel naprázdno a plazí hlava se sice dostala

z rytířova dosahu, ale padla přímo do rány několika námořníků, kteří opět vyrazili do boje. Jejich zbraně posely kluzké tělo novými zraněními, had byl čím dál tím zoufalejší. Rowan se k posádce kvapem připojil. Hlava i krk pláza teď připomínaly spíše rudou řeku, výpady námořníků ho velmi oslabily a k vítězství už stačil snad jen jeden pořádný úder.

Rowan se divoce rozmáchl širokým obloukem, jenže na krvi kluzké palubě ztratil rovnováhu a upadl. Midgard se mezitím s mohutným šplouchnutím pěny a krví zbarvené vody rychle potopil zpět pod mořskou hladinu, až to rozhoupalo celou loď.

Všichni zadrželi dech.

Jakmile bylo jasné, že hrozba opravdu pominula, začali chlapi z posádky jásat, zatímco Rowan klečel a v modlitbách děkoval Panthoře. Poté přešel pohledem plavidlo a snažil se zhodnotit škody. Ranění leželi na palubě na zádech jako ryby zrovna vytažené z vody. Slepě hleděli do nebe a pokožka i maso jim bublaly, podobné vroucímu guláši.

Kapitán pořvával rozkazy, nezraněný a s mečem stále v ruce. Námořníci po jeho slovech uháněli za svými povinnostmi, aby zabezpečili loď a udrželi ji plavbyschopnou. Měnili poškozené lanoví, z podpalubí vynesli desky a zatloukali jimi díry. Jiní se pustili do nevděčného umývání paluby od krve a stále doutnající kyseliny, kterou nabírali do malých nádob. Další pak lovili z moře ty své druhy, kteří během boje přepadli přes palubu.

V dozvucích horečnatého vzrušení se Rowan zaposlouchal do sténání zraněného, který ležel poblíž. Jeho oči a nos odtály jako sádlo na rozpálené pánvi a zbyla po nich jen spoušť. Naprázdno svíral ruce, jako by se snažil udržet v sobě život. Pod zdevastovanou kůží mu šlo vidět maso a kosti, propletené sítě žilek mu tepaly na krku a tvářích.

Námořník hrábl po Rowanově noze a sevřel ji v bolestné křeči. „Zabij mě,“ procedil přes zkrvavené rty.

Rytíř hleděl na muže, z něžž zbylo jen pouhé torzo. Mysl měl rozpolcenou mezi úctou k životu, jak ho učili během výcviku na rytíře, a slitováním, neboť Seveřané považovali za čestné ukončit lidský život v situaci, jako byla tato. Jaká však vlastně byla jeho povinnost? Komu patřila jeho oddanost? Nebyl Seveřan jako ostatní na lodi, už ne. Patřil Panthoře a ona byla s ním. Jenže nebyli toto snad stále jeho vlastní lidé... a nedlužil jim to snad? Na taková dilemata se mladík necítil připraven, ačkoliv něco uvnitř mu říkalo, že připraven je a že více než nyní, už ani nikdy nebude.

Zatřásl nohou, aby se osvobodil ze sevření umírajícího a utekl do své kajuty. Musel pryč od nářků zraněných a smradu kyseliny a krve. Ať se s tím poperou jiní. Byl si jistý, že udělal dobře. Teď potřeboval přemýšlet.

KAPITOLA 3

*Plamen jeho věčný jest,
necht' jím v tobě pravda hoří.
Plamen jeho věčný jest,
necht' tě skrz naskrz prohoří.*

– Rheminasův hymnus

Dugan skřípal zuby, když mu bodec na bojové rukavici vrýval čerstvé zářezy do pohmožděné tváře. Rána začínala nad pravým okem a táhla se dolů po líci. Do karmínové stružky se mísil pot, jenž v oku pálil a zastíral mu zrak. Až na bederní roušku byl nahý. Cela, ve které jej drželi, byla spartánská a malá, bez oken, jen s osamělou pochodní a masivními dveřmi s malým okénkem.

„Teď patříš Gilthaniovi,“ řekl elf telborsky se silným přízvukem. „A to znamená, že si musíš vést lépe, než se od tebe čeká, jestli chceš zůstat naživu,“ dodal a opět ho uhodil do tváře.

Dugan byl připoután ke stěně, řetězy vedly k poutům na jeho kotnících a zápěstích a umožňovaly mu sice nějaký pohyb, jenže v tom mu bránili ještě dva další elfové, kteří jej drželi za ruce. Šlo o strážné dohlížeující na pořádek v aréně, kterou měli chránit a udržovat. Proto měli oba kožený krunýř a kovové nátepníky a náhlenice, zatímco jejich kapitán, Balus, byl oblečený jen do prosté hnědé tuniky, kalhot a bot.

Černovlasý Balus si bití užíval. Když se strážemi vstoupil do cely, se škodolibým potěšením si nasadil své rukavice s ostny a mlátil Dugana hůř než nějakou tvrdohlavou mulu. Duganova snědá tvář teď připomínala slepenec potlučeného a potřhaného masa, tělo měl zkropené krví a poseté modřinami. Ačkoliv však byl zbitý a blondaté vlasy měl špinavé, zkrvavené a zpocené, jeho zelené oči stále vyzařovaly zlostný vzdor.

Elfové se po tělesné stránce podobali Telbořanům, tedy kromě toho že měli špičaté uši a nerostly jim vousy. Vlasy mívali od hnědých po špinavě blond a oči zelené, hnědé nebo modré. Když si zakryli uši, bylo snadné splést si je s lidmi. Když Dugan vyrůstal, slýchal příběhy o tom, že existuje více druhů elfů – tak jako bylo více druhů lidí. Každopádně ani on, ani vypravěči těch příběhů nikdy ty jiné elfy neviděli. Což bylo asi jen dobře, vzhledem k jeho zkušenostem s Elyellijskými.

„Abys nezapomněl, kde je tvoje místo,“ Balus si Dugana měřil krutým pohledem, „ti dáme malé připomenutí.“

Jeho slova rozesmála elfí strážné a právě tehdy si Dugan všiml pachu rozžhaveného kovu. Ten zesílil, když Balus ustoupil a udělal místo hrbícímu se elfovi, který se na spoutaného šklebil a odhaloval tak chybějící zuby. Vypadal jako někdo, kdo strávil celý život u výhně, byl pokryt sazemi, které se mu usazovaly ve vráskách a tvořily umazané tmavé čáry. Něco nesl, Dugan na to však pořádně neviděl.

Strážní ho dokonale znehybnili a o pár úderů srdce později ucítil novou bolest. Zvuk škvařícího se masa naplnil celu. Starší elf se smál, zatímco do Duganova levého ramene zabořil rozpálenou tyč, která prorazila kůži a zajela do masa. Dugan vztekle křičel a zmučeně sebou zmítal, až se málem osvobodil. Balus si toho všiml a pěstí udeřil po věžňově čelisti. Jenže místo aby rána

dopadla na zmlácenou tvář, narazila elfova ruka do kamenné zdi. Ošklivě to zapraštělo.

„U Triptionova luku!“ zavyl Balus a pokusil se rozevřít zlomené prsty. „Dohlídnu, aby s tebou zacházeli hůř, než se psem!“ Vyběhl z cely, zatímco se Dugan vyrovnával s bolestí. Shrbený starý elf se pomalu otočil, obhlédl značku, kterou právě vypálil a spokojeně opustil místnost.

Dugan zůstal sám se strážnými, kteří oba najednou pustili jeho zápěstí a vyběhli ven. Gladiátor zavyl bolestí a vztekem a skočil po nich, jenže ho zastavilo prudké trhnutí, když se napjaly řetězy. Strážní zabouchli dveře a zajistili je zvenku železnou závorou.

Dugan se snažil osvobodit, napínal železná pouta, až řetězy skřípaly. Strážní se mu přitom posmívali a pozorovali jej špehyrkou ve dveřích jako by byl bezmocné zvíře. Takhle ho pro ně bylo snadné ovládat, snadné se s ním vypořádat...skrze zavřené dveře. Duganem projela bolest, když si pravačkou ohmatal čerstvě vypálenou značku. Prsty si umazal od lepkavé hnědé krve.

Zhluboka se nadechl, ale hned se zlomil v záchvatu bolesti, křečí a kašle. Když to odeznělo, všiml si malé kaluže krve, která zaschla mezi jeho nohou a dlažbou. Nebezpečí už pominulo, adrenalin polevoval a dolehla na něj plná tíha utrženého výprasku. S každým úderem srdce ctil bolest silněji a silněji.

Olízl si rozbité a zkrvavené rty. „Mě nezlomíte,“ zašeptal. „Mě nezlomíte,“ zopakoval hlasitě. Znovu v něm rostl vztek. „Já se pomstím,“ zavrčel, a aby slovům dodal sílu, tvrdě se bouchl do popáleného ramene. Bolest uhodila jako blesk a projela skrz něj. Křičel, víčka pevně sevřená, a pak jej obestřela tma.

Když přišel k sobě, světlo a zvuky mu vrazily do probouzející se mysli jako rozvodněná řeka. Uvědomoval si hromový jásot, pokřiky elfů na tribunách a oslnivé slunce odrážející se od bílého písku okolo něj. Za sebou cítil pevnou, šedou, z kamene postavenou vnitřní stěnu arény. Oválná zeď ohraničovala jediný svět, do kterého mohl Dugan ze své cely vstoupit, když nepočítal zakroucené chodby v podzemí.

„Dugane?“ hlas si prorazil cestu k jeho vědomí. Před očima se mu objevila tmavě hnědá tvář. Byl to Laka, Celetor po jehož boku bojoval posledních pět let. Lakovy jantarové oči byly plné obav a Duganovi rychle došlo, že to je kvůli němu.

„Seš v pohodě?“ Laka mu položil ruku na rameno. Mluvil telborštinou, jazykem, který si vybralo mnoho gladiátorů, ačkoliv byli z různých ras a národů.

Dugan se zkusil pohnout, ale zastavilo ho šlehnutí bolesti v hlavě.

„Klídek,“ radil mu Laka, „narazils do zdi a asi hezky tvrdě.“

V tu chvíli se mu vrátila paměť. Bojoval s Lakou a pěti dalšími gladiátory proti několika zlobrům. Proti třem, pokud se nemýlil. A ti jim dávali pořádně zabrat – ten poslední Dugana odhodil na zeď, než ho vyřídil jeden Telbořan. Vlastně to byl tak trochu zázrak, že se nezranil ještě víc. Malé říznutí a modřiny byly podružné a dokonce ani údery, které schytl do hlavy, nevypadaly na nějaké velké zranění. Brzy se zahojí a ztratí se mezi ostatními jizvami, které vroubily jeho tělo.

Dnešní hry se pořádaly na počest Dne založení, okamžiku, kdy prý bylo Elyellijské impérium ustanoveno velkým Aerotripionem. Proč oslavovali vznik říše, když se prohlašovali za republiku, to Dugan vážně netušil. Prostě to přešel, jako spoustu dalších elfích zvyků během všech těch let. Záleželo jen na tom,

že 22. endaris byl pro elfy důležitý, uspořádali hry, a proto Dugan a ostatní gladiátoři cedili krev.

„Sou mrtví?“ Dugan se s Lakovou pomocí postavil na nohy.

„Jo,“ jakmile si byl Laka jistý, že se jeho kamarád udrží ve stoje, přestal mu pomáhat. „Připomeň mi, ať se nestavím na tvou špatnou stranu,“ podobně jako Dugan i Celetor nosil na levém rameni kroužkový rukávec připevněný k plátovému nárameníku, který na místě držely kožené řemeny jdoucí diagonálně přes záda a hrud'. Suknice z kožených pásků pobitých kovovými destičkami se mu vlnila okolo stehů a jeho jediným dalším oděvem byly kožené boty s bronzovými náhlenicemi.

„Jak se držíš?“ Když byl zase na nohou, všiml si, že Lakovo tělo je plné řezných ran a oděrek. Výrazný byl šrám na spolubojovníkově levém stehně.

„Bylo hůř,“ usmál se Celetor.

„Den ještě neskončil,“ Dugan se rozhlédl po masakru v aréně.

Pohození jako keramické střepy na zemi leželi další čtyři gladiátoři, kteří spolu s nimi ještě před pár chvílemi bojovali. Teď zalévali písek svou krví, zatímco jejich duše byly na cestě do Mortisu. Všichni měli stejnou zbroj jako Dugan a Laka, včetně identických kruhových štítů se znakem orla reprezentujícího Colloni – stejné znamení, které měl každý gladiátor vypálené do levého ramene. Dva byli Telbořani, jeden elf a dva další Celetorové, ačkoli jeden očividně z jiného kraje; než Laka.. Měl ebenovou kůži a krátké kudrnaté vlasy, zatímco Lakova hustá černá kštice byla rovná a střapatá.

Jistým způsobem jim Dugan záviděl. Lhal by, kdyby tvrdil, že když má v ruce meč, nemyslí na to, jak se k nim připojit. A k mnoha dalším před nimi. Jenže mu to nikdy nepřišlo správné. Pochopil, že touží po něčem víc, než jen opustit tohle prokleté místo. Než odejde, chtěl satisfakci. Chtěl odplatu. Jenže

čím déle žil, tím víc mu bylo jasné, že jen i přiblížit se k tomu je mimo realitu.

Nedaleko ležela těla tří zlobrů, které právě zabili. Zlobři mu vždycky připomínali velké opice, které se občas také objevily v aréně, spolu s celými zástupy různých zvířat. Byli hodně svalnatí a černé chlupy na těle k té podobnosti jen přispívaly. Jejich světle hnědé tváře sice v sobě taky měly něco opičího, ale mnohem více se podobaly lidským, až na špičaté uši a ostré psí zuby. Dugan už viděl i zlobry s tmavší pokožkou a hnědými vlasy či jiné varianty, všichni však byli smrtícími protivníky – zvláště, když dostali kroužkové košile, dlouhé meče a štít, jako ti tři dnes.

„Dávej bacha na brány,“ nařídil Lakovi a šel se podívat, jestli tu je něco, co může vzít mrtvým a použít. Vytrěl si pot z očí a z čela a ignoroval davy buďto křičící, aby zemřel, nebo volající, aby přinesl smrt někomu jinému. Naučil se tyhle zvuky vytěšňovat a soustředit se na to jediné, co bylo v aréně potřeba: na přežití.

„Co myslíš, že přijde teď?“ Laka sevřel štít a gladius. „Podle mě jim už dochází zlobři.“

„Prostě něco dalšího na zabít,“ odvětil Dugan a sebral mrtvým další dva krátké meče.

„Ty tvoje vtípky, pořád,“ Laka se zase snažil odlehčit atmosféru. To byl prostě jeho způsob – stejně jako mnoha jiných před ním – jak najít něco hezkého v hnusném světě okolo. Dugan to věděl nejlíp. Od té doby, co ho přinutili bojovat pro pobavení císaře a lidu, poznal už víc než dvě desítky chlapů jako Laka, kteří přišli do arény a zemřeli. I Celetor brzy zemře. A on by měl taky.

„Brzo to vyhlásí.“ Dugan Lakovi hodil jeden z nově nabytých mečů a druhý si ponechal. Sebral štít a svůj starý meč, které

upustil, když ho srazili, druhou čepel si strčil za opasek a sledoval císařovu lóži po své pravici. Nad oválnou zdí arény trůnila císařova soukromá vyhlídková plošina, která sama stála za pohled. Střechu místo sloupů nesly sochy elfích vojáků vytesané z bílého mramoru. Celou lóži lemovaly zlatené římsy, z nichž visely hedvábné praporce s vyobrazeným znakem velkého města Remolu, metropole Elfí republiky Colloni: zlatým orlem s roztaženými křídly a bílou svatozáří za doprava otočenou hlavou.

Zpočátku si Dugan pěstoval bláhovou představu, že vyskočí až k praporci a přinese zkázu císaři i jeho lidem, než ho pošlou do Mortisu. Ale to byly jen bláznovské fantazie, protože vnitřní zeď arény byla přes šest metrů vysoká – dost na to, aby zabránila čemukoliv dostat se nahoru a zajistila dobrý výhled na bojovou plochu. Praporce byly jen asi metr dlouhé a byly příliš vysoko na to, aby po nich mohl někdo vyšplhat.

Prostě byl stejně jako mnoho jiných obklopen velkým oválem z šedé žuly, který se táhl v délce tří set metrů od jednoho prohnutí ke druhému. To byl jejich svět a místo, kde na ně mohl dokonce i ten nejnuznější občan republiky zírat z nadsledu – přestože seděl hodně daleko od elfí smetánky usazené se svými ženami ve třetí řadě.

„Vsadím se, že to bude horda hezkých ženských, úplně nahých a s úsměvem nám gratulujících k dobrému boji,“ vytrhl Lakův hlas Dugana z myšlenek.

„To by nebylo nic moc,“ odvětil.

„Mluv za sebe,“ usmál se Laka.

Dugan letmo koukl na lóži naproti císařově, kde seděl Gilthanius, ředitel arény, ten, který nechal do všech trpících v jeho celách vtlouct, že on je tady šéf, zatímco oni jen postradatelná součást zábavy. První dva roky v aréně si Dugan promítal Gilthaniovu tvář místo tváří všech svých protivníků. Občas si místo

toho představoval, že bojuje s Balem. Avšak nechal toho, jakmile mu došlo, že to ničemu nepomáhá.

Gilthaniova lóže byla ve srovnání s císařskou o něco prostší: římsu, pod kterou seděl obklopen strážemi a svými oblíbenci, nesly sloupy z leštěné žuly. I zde však povlával hedvábný praporec se znakem Colloni. Dugan pozoroval dva hudebníky s trubkami, stojící na okraji lóže a připravené vytroubit tóny, kterých se všichni gladiátoři naučili bát.

Z krvežíznivého davu zaznělo další povzbuzování.

„Hlídej brány!“ Dugan se připojil k Lakovi a očima těkal mezi osmi bránami ve stěně arény. Jedna byla pod Gilthaniovou lóží, druhá pod císařskou a pak tři na každé straně zdi obkružující stadion. Další byly ukryty v písku a na místech, kde by člověka vůbec nenapadlo je hledat – aby ozvláštnily představení – ale z těch osmi hlavních přicházela většina protivníků.

„A je to tu,“ Laka mečem ukázal na padací mříž pod císařskou lóží. Jen co se zvedla, prošlo pod ní do slunečního svitu několik postav.

„Ještěrci.“ Dugan zatnul zuby, když se k nim ta malá skupinka vydala. Na rozdíl od obou gladiátorů měli tito dvounozí humanoidní plazi jenom bederní roušky a v rukou palice pobité ostny. „Vidím jich šest.“

„Tak to je vyrovnané,“ Laka se stáhl k Duganovi.

„Nejdřív zády k sobě, pak se rozdělíme.“ Postavili se tak, aby si kryli záda, dost daleko od sebe, aby měli prostor na cokoliv, co se během boje stane.

„Myslíš, že jsi na tohle připravený?“ Laka nespouštěl oči z krokodýlích tlam plných slin a natěšených se do něj zakousnout. „Ten zlobr tě jebl fakt pořádně.“

„Za chvílku to zjistím.“ Dugan si v rychlosti prohlédl protivníky a zhodnotil jejich nohy i ruce plné drápů a silné ohebné

ocasy, které ho mohly odhodit na zeď stejně dobře jako zlobří pěst.

„Furt si myslím, že ženské by byly lepší.“

Duganovi takové řeči nevadily. Ještěrci však nebyli zrovna nejsnazší protivníci. Nikdo pořádně nerozuměl jejich jazyku, takže se jim říkalo prostě podle toho, jak vypadali. Byli považováni za divochy a masám diváků se líbil ten protiklad mezi nimi a více civilizovanými válečníky, jako byli Laka a Dugan. Ale aspoň nebyli tak vzdorovití, jako zlobří – tihle ještěrci měli jen necelé dva metry na výšku, ačkoli Dugan už viděl i takové, kteří byli o hlavu vyšší.

Ještěrci postupovali k nim, sehraní jako jeden muž. Dugan jen držel pozici a čekal, až budou dost blízko, aby je sejmul. Čím blíž byli, tím víc byl cítit jejich puch: vlhký, zatuchlý smrad, který připomínal hady a jiné plazy. Publiku to mohlo připadat jako skvělá bitka, ale pro Dugana šlo jen o další duši unavující drinu, jaká teď tvořila celý jeho život. Už pět let dělal totéž – odejít z cely, aby zabíjel pro pobavení mas a zase se do ní vrátit bylo to nejlepší, v co mohl doufat. Nezáleželo, jak často se modlil za nějakou úlevu. Jestli má přijít nějaká změna, pak musí vzejít jen a jen z něj samého. Pokud ho to ovšem dříve neodvane do Mortisu.

Laka udeřil jako první, štítem zablokoval výpad ještěrcovy palice a odsekl ruku, která ji držela. První krev prolili gladiátoři a dav zajásal nadšením.

Ještěrci oba muže obklíčili, čímž jim usnadnili práci, protože každý teď čelil třem, přesně jak chtěli – jednomu přímo před sebou a dvěma po stranách. Dugan vyrazil gladiem po prostředním protivníkovi, čehož využil plaz nalevo a zkusil mu prorazit štít palicí. Telbořanův útok se zarazil o ještěrcův kryt a Dugan

si vyměnil sérií úderů se všemi třemi protivníky, což vyústilo v poněkud patovou situaci.

Laka na tom byl líp. Zaútočil nízko a zasáhl ještěrcce do stehna a pasu – z obou ran tekla krev a publikum to ocenilo pokřikem. Pokračoval v útoku, jenže pak ho do tváře uhodila palice. Úder byl tak silný, že zavravoral až k Duganovi. Musel znovu získat rovnováhu a vytřít si krev z očí, ale zdaleka nebyl poražený. Zatnul zuby, protlačil se obranou plaza a mečem zajel hluboko do jeho útroh.

Dav bouřil nadšením.

Dugan konečně našel díru v protivníkově obraně a zanořil gladius do srdce ještěrcce po své pravici. Rychle pak štítem i mečem vykryl útoky obou zbylých. Laka poranil nepřítele na levici, ale schytl další úder ostnatou palicí, který ho srazil do kolen.

Dugan si toho všiml, zatímco sám útočil a snažil se protlačit mezi oba ještěrcce. Toho nalevo bodl do srdce a rychle se natočil, aby zkrřížil zbraň s tím zbývajícím. Bez přemýšlení uchopil gladius jako kopí a po ještěrákovi ho hodil. Projel mu hrudí skrz naskrz, takže se ohromeně zastavil uprostřed pohybu, vydal dusivé, nesrozumitelné zavrčení a padl.

Když poslední ještěří válečník uviděl, jak skončili jeho spolumbojovníci, přestal mlátit do dávno mrtvého Laky a zaměřil se na Dugana. Ten si odepnul štít, chytil ho jako disk a držel pozici, zatímco se k němu protivník se zvířecím řevem blížil. Byl od gladiátora už jen pár kroků, když ten hodil štítem. Ještěr pozvedl palici, aby štít srazil a tím udělal přesně to, co Dugan zamýšlel. Gladiátor využil odvedení pozornosti, pohnul se kupředu, chytil plaza za ruku s palicí a zlomil mu zápěstí, jen to křuplo.

Zbraň spadla do písku, Dugan ještěrovi zkroutil pracku za záda, popadl ho za krk a vši silou jej stiskl. Plaz se sice snažil

vykroutit a bojoval, seč mohl, avšak slábl a slábl, jak mu gladiátor svíral hrdlo.

Dav to zvedlo ze sedadel.

Dugan skřípal zuby, aby ze sebe vymáčkl ještě trochu víc síly, protože už jel skoro na doraz. Ještě naštěstí rychle ochabl, takže gladiátor vytáhl zpoza opasku gladius a usekl mu hlavu.

Sotva tu příšernost dokončil, hlasitý ryk rohů jej přiměl otočit se ke Gilthaniově lóži. Trumpetisti zahráli další sadu tónů, která dávala vědět, že čas boje se nachýlil ke konci a on se s uplynulým dnem opět více přiblížil tvorů, jenž je jen o málo víc než zvíře cvičené svými pány. Ačkoliv takovéto bitky nebyly na denním pořádku, brzy půjde do arény znovu kvůli nějakému jinému elfímu svátku nebo oslavě. Pod horké slunce a na oči krvežíznivého davu, který může stejně snadno volat po jeho smrti, jako se dnes dožadoval smrti zlobrů a ještěrců.

Dugan pohlédl na Lakovo tělo. Zbyla z něj spíš jen krvavá kaše. Doufal, že Celetor alespoň zemřel rychle a zároveň přemýšlel, zdali takové štěstí bude mít i on, až přijde jeho čas. Všichni gladiátoři byli dobře vycvičeni a měli zkušenosti, avšak ve výsledku to nikdy nestačilo. Za jak dlouho se k nim připojí? Za jak dlouho už bude moc starý nebo pomalý a nějaký útok projde jeho obranou a srazí jej k zemi jako Laku... nebo i horším způsobem?

Koutkem oka zachytil pohyb. Elfí otroci přišli postranní branou, aby posbírali mrtvé. Měli na sobě jen prosté tuniky a sandály, protože patřili k nejnižší elfí třídě, k Elyelliům, kteří byli uvrhnuti do poddanství. Ani tito však, až na pár výjimek, nebyli nuceni k životu gladiátora, k nejnižší formě existence v Colloni. Táhlí dřevěné kárky sestavené z desky mezi koly a dlouhé rukojeti k uchopení. Aby mohly sloužit svému účelu, nepotřebovaly žádné ozdoby. Mrtví budou naloženi jeden přes druhého a pak

vhození do masového hrobu a zapomenutí stejně rychle, jako byli předtím vyvolávání davy.

Procesí pokračovalo malou skupinou stráží, která měla zajistit, aby byli přeživší gladiátoři odzbrojeni a odvedeni do cel nebo k lékaři, podle toho co budou potřebovat. Na malou chvíli Dugan v dlani cítil rukojeť meče a přemýšlel, jestli je dost silný, aby v tom sevření našel útěchu. Své nejtísnivější pocity dokázal držet na uzdě jen díky myšlenkám na útěk a pomstu. Jak dlouho mu to však ještě vydrží?

„Zahod' zbraň,“ rozkázal strážný a spolu s devíti dalšími se k němu blížil. Sluneční paprsky se tetelily na nánosnících jejich přileb. Každý měl gladius a někteří i nataženou kuši.

Dugan klidně postával.

„Řekl jsem, zahod' zbraň,“

Dugan ho ignoroval, vzhlédl ke Gilthaniově lóži, kde se právě Balus nakláněl přes okraj a v očích měl povědomý temný záblesk. Vlající rudý plášť a zlatě zdobená bílá tunika pod zbrojí, to byla jeho představa důstojného oděvu. Na Dugana tím však pražádný dojem nedělal.

„Ochluchl jsi snad po tom zlobřím výprasku?“ Balus na něj z tribuny hleděl jako nějaká chabá imitace boha. „Možná by ti pár ran pomohlo slyšet líp.“

Něco bylo třeba změnit.

„Zahod' tu zbraň, nebo...“ strážný své ultimátum nestihl dokončit. Než mohl jakkoliv zareagovat, Dugan vši silou hodil gladius nahoru po Balovi. Meč našel své místo v kapitánově hrudi s razancí dostatečnou nejen k tomu, aby prokousl jeho kožený kyrys, ale také aby se zahryzl hluboko do jeho hrudního koše. Publikum šokovaně ztichlo. Balus se zakymácel, přepadl přes okraj lóže a s tlumeným žuchnutím dopadl na písek arény.

Strážní se rychle probrali z šoku a běželi ke svému nehybně ležícímu kapitánovi. „Je mrtvý,“ oznámil jeden z nich potom, co Balovo tělo obrátil na záda. Gilthanius se objevil na okraji lóže a šepot na ochozech se rychle změnil v pulzující mumlání, které se šířilo po celé aréně. Gilthaniova tmavě zelená tóga tvořila prostý kontrast k zlatem zdobené tunice a vhodně doplňovala zlatý diadém usazený v krátkých černých vlasech.

„Zajměte ho živého!“ rozkázal ředitel arény.

Přišel Duganův čas. Jestli nezareaguje teď, už nikdy se tak blízko nedostane. Stráže se ho chystaly obklíčit, on se však soustředil na Gilthaniovu lóži a na dvě kárky pod ní. Rozběhl se, protlačil se mezi strážnými a mířil ke dvěma otrokům. Ti když uviděli, jak se k nim blíží, upustili tělo mrtvého telbořanského gladiátora a rozprchli se.

Dugan očima bez ustání sledoval rudý praporec, který vždy býval mimo jeho dosah, a spěchal k prázdné kárce, vedle které stála další, plně naložená mrtvolami. Opuštěná a bez dozoru se naklonila jednou stranou do písku, zatímco rukojetí trčela k nebi.

Použil ji jako rampu a vyběhl po ní rychleji, než se pod jeho váhou stačila překlomit na druhou stranu.

Diváci se zadržným dechem sledovali, jak Telbořan plachtí vzduchem k hedvábnému praporci, se zavrčením se po něm sápe, svírá ho a šplhá nahoru. Dav po gladiátorově výkonu vybuchl – někteří nadšeně, jiní pobouřeně.

Slyšel, jak se pokřikování rozkazů mísí se spěšným dusotem hostů, které si Gilthanius pozval do své lóže. Dugan veškerou silou svých paží šplhal po praporci nahoru a poté se s chrčením přitáhl k římse. Zvedl oči a zjistil, že hledí přímo na meče mířící mu do obličeje. Stráže ho obklopily a za nimi stál Gilthanius a ti statečnější z jeho hostů.

Dostal se docela blízko.

Stačil by ještě malý kousek a byl by spokojený.

„Je to na tobě.“ Gilthanius se tvářil nebojácně, ale Dugan viděl, jak se mu klepe ruka. „Buď tě strážce prošpikují, nebo se vzdáš.“

Dugan se pokusil vytáhnout přes okraj, ale několik mečů po něm seklo. Nějak se mu podařilo přestát první útok nezraněn. Jeho optimismus však vzal za své, když mu do pravého ramene vnikla šipka z kuše a spolu s ní přišla i bolest. Následovala další a další a záda i ramena mu slábla, když se snažil udržet na rímse.

Pravá ruka mu sklouzla z okraje a teď už visel jen na levačce. Škublo to s ním a málem si vykloubil rameno. Ještě jednou se Dugan odvážil podívat nahoru a pak spadl. Narazil do písku sotva pár metrů od Bala, ale tváří k císařské lóži. Dřívky šipek v jeho zádech se pádem polámaly, ale střely v něm stále vězely a zarazily se ještě hlouběji. Obklopily jej pohrdavě se smějící strážce a výhružně na něj mířily špičky jejich mečů.

„Jaký je rozsudek?“ zeptal se jeden strážný druhého. Dugan dobře věděl, co bude následovat. Císař nad ním vynese soud za jeho činy, tak jako vždy soudil každého, kdo prošel soubojem jeden na jednoho. Někdy se zvedla bílá vlajka znamenající milost. Ale jindy...

„Černá vlajka,“ řekl strážce s potěšeným úsměvem. „Víš, co to znamená.“

„Ukřižování.“ strážce se zahleděl na Telbořana. „Lepší, než si zasloužíš,“ dodal a doplnil to kopancem do Duganovy hlavy, kterým ho poslal do bezvědomí.

Dugan se vzbudil v místnosti, kterou doufal, že už nikdy neuvídí: v cele, kde ho Balus poprvé uvítal ve svých službách. Ze stárla, stejně jako veškeré vnitřní vybavení arény, a páchla dáv-

nou krví, rzí a potem, ale byla to přesně ta samá cela, do které ho vsadili před půl desetiletím. Pouta jej kousavě držela u stěny a dávala mu sotva prostor, aby si mohl lehnout na zem – což zrovna dělal – ale ne tolik, aby se dostal ke dveřím. Bohové věděli, že se o to stejně pokusí.

Tentokrát ho aspoň nepřipoutali za kotníky. A další malou útěchou mu bylo, že Balus už nepřijde. Ale vzhledem k tomu, co ho čekalo ráno, to bylo opravdu jen drobné povzbuzení. Vstal a ke své potěše si uvědomil, že mu nechali boty. Bronzové náhlenice připevněné k vydlážděné kůži mu udržely nohy v teple, avšak na zbytku těla cítil chlad, neboť měl jen suknici, a ta člo- věka moc nezahřeje.

Bolest v rameni cítil jen jako matný bodavý dotek. Uvědomoval si také stehy, kterými mu sešili rány po šipkách. Zvláštní, že si s tím dávali práci, ale nestěžoval si. Mohli v něm hroty klidně nechat, takže byl vlastně rád.

Když se zamýšlel nad tím, jak se mohl jeho život dostat až sem, přitáhl jeho pozornost orel s roztaženými křídly – cejch, který měl vypálený na levém rameni. Sice se zahojil do různé sraštělé značky, ale zůstal trvalou připomínkou všeho, co ztratil. Neušla mu ta ironie, že zrovna tahle cela je místem jeho posledního odpočinku před popravou. Nedivil by se, kdyby mu chtěl Gilthanius ještě jednou naposledy připomenout, kdo je tu šéf.

Jediné světlo v místnosti dávala malá pochodeň na protější stěně vedle dveří. Osvětlovala celou jen málo, to však nevadilo, stejně tu nebylo nic k vidění. Gladiátor byl sám se svými myšlenkami a představami o tom, co má brzy přijít. Věděl docela přesně, jak to proběhne. Už několikrát totiž ukřižování na vlastní oči viděl – šlo o otřesnou ukázkou veřejné popravy, které se báli i ti nejtvrdší zločinci.

Uprostřed arény bude s pomocí mnoha skrytých vchodů navršen velký pahorek. Na jeho vrchu bude dost místa, aby tam pro pobavení a výstrahu vztyčili několik křížů s těly. Nahé oběti budou viset, dokud nezemřou, zatímco jejich kříže se budou díky zařízení skrytému v kopci pomalu otáčet, jako by byli pouhým masem na rožni. Všichni diváci si tak bez ohledu na své místo na ochozech dostatečně užijí pohled na utrpení, bolest i smrt, a někteří se budou pro zábavu sázet, jak dlouho to odsouzení vydrží.

Drsný konec drsného života.

Když bylo Duganovi pět let, jeho rodiče byli zavražděni a jeho vesnice srovnána se zemí invazními elfími vojsky. O pár týdnů později už pracoval jako barvíř vlny v manufaktuře jednoho nižšího šlechtice. Nikdy nezjistil, proč elfové zaútočili. Jeho rodná rybářská vesnice ležela v ústraní na západním pobřeží Colloni. Ačkoliv ji obývali hlavně Elyelliové, byla také domovem mnoha Telbořanů. Pro tuto rasovou smíšenost Dugan dlouho nevěřil, že by za útokem stála elfí snaha zbavit Colloni lidí. Avšak s postupem let jednoduše vzdal jakékoliv snahy vypátrat, proč vlastně elfové vesnici zničili. Takové úvahy přinášely jen málo, kromě jitrání starých ran. A on měl jiné problémy, se kterými se musel potýkat.

Když byl onen nižší šlechtic zabit nějakou soupeřící politickou frakcí, manufaktura byla přeorganizována. Během těch třinácti let práce vyrostl Dugan v silného muže. Pár prominentních otroků si bylo dobře vědomo jeho potenciálu a netrvalo jim dlouho, aby ho přeproдали. Tak se dostal ke Gilthaniovi, bohatému a vlivnému elfovi a jednomu z těch, kdo se starali, aby byla aréna dobře zásobena různými zábavami a hrami. Což byl ten druh obchodu, který k udržení popularity a výnosnosti setrvale vyžadoval nové akvizice..

Zrovna, když si Dugan vybavil, jak jej před Gilthania poprvé předvedli, otevřely se dveře a elf vstoupil dovnitř, obklopen po-
někud rozvernými strážemi.

„Dnes jsi předvedl vážně báječnou podívanou,“ řekl správce arény telborsky. „Myslím, že taková oslava Dne založení tady ještě nebyla. Škoda, že to dopadlo takhle...“

„Skončil bys jako Balus, kdyby ses neschoval za své muže.“

Strážní jako jeden muž sáhli po mečích.

„Jen klid,“ usměrnil je Gilthanius. „Teď už jen šteká, ale ne-
kousne, že Dugane?“

„Proč nepřijdeš blíž a nepřesvědčíš se?“

„To už jsi jednou zkoušel. A mám pocit, že to nefungovalo tak, jak sis představoval. Každopádně ty tvé šaškárny nám pomohly najít slabé místo v našem zabezpečení, což bude muset vyřešit nový kapitán, když jsi Bala sesadil z jeho postu.“

Říkal mi, ať si na tebe dám pozor,“ pokračoval Gilthanius. „Tvrdil, že bude těžké tě zlomit a vnutit ti, aby ses stal jedním z mých vojáků. Odpověděl jsem mu, že ten oheň v tobě se ukáže být výnosný. A měl jsem pravdu.“ Kdyby měl Dugan místo očí kopí, Gilthanius by jimi byl okamžitě přišpendlen ke stěně.

Elf si prohlížel hojící se modřiny a škrábance, které pokrývaly gladiátorovo tělo. „Docela se zotavuješ. Takže jsi pořád pěkně tvrdohlavý,“ usmál se. „Mohl jsem felčarům říct, že jsem proti, když trvali na tom, že ti ošetří rány po šipkách. Ale přesvědčili mě, že o to víc zítra vydržíš a já z tebe potřebuju vytrískat tolik zlata, kolik jen půjde.“

„Dostal jsem se až k tobě,“ řekl Dugan drsně. „A dokážu to zas.“

„Nemyslím,“ odvětil Gilthanius s despektem. „Ale budu mít dobré místo na ochozech. Stejně jako císař, který byl ohromen mou statečností,“ elf se uculil. „Vlastně jsi mi pomohl upev-

nit si postavení. A zítřejší ukřižování mě udělá ještě bohatším,“ posmíval se. „Myslím, že je jen správné, abych ti osobně poděkoval.“ Dělal mu potěšení Dugana takovými jízlivostmi mučit. „Kdyby nebylo tvého dnešního představení, nebyl bych teď na cestě k velké slávě a bohatství,“ odmlčel se a oči mu zářily.

„Popřál bych ti klidný odpočinek, ale to bych lhal. Měl bys vědět, že jsem ti na zítra vybral řemeny s hřeby, aby tě udržely při vědomí. Bylo mi řečeno, že prodlouží utrpení o několik hodin. Nemůžu se dočkat, až zjistím o kolik přesně. Ale předtím musím na večírek. Mé hrdinství je zdá se všeobecně oceňováno.“ Gilthanius se otočil ke dveřím a dodal: „Víš, vlastně to asi znamená, že jsi svému pánovi sloužil dobře. Nakonec z tebe byl dokonalý otrok. Balus se přeci jen mýlil.“

Pak odešel následován strážemi, které si neodpustily pořádně za sebou prásknout dveřmi. Dugan chtěl za svým mučitelem vyrazit, napínal řetězy i čerstvé stehy, ale nemělo to smysl. Oprostil se od hněvu a sklouzl po zdi, aby si odpočinul na studené podlaze. Ponořil se do teskného ticha, které přerušil až slabý mužský hlas v jeho mysli.

Dugane.

Telbořan se zmateně rozhlédl. V cele byl sám a nikdo se ani nedíval špehýrkou.

Dugane.

„Ukaž se!“ Dugan vyskočil na nohy. Neměl nervy ani sílu na to, stát se terčem nějakých hloupých her, které si strážní nebo Gilthanius vymysleli, aby mu ztrpčili jeho poslední chvíle.

Jen klid. Nechci ti nijak ublížit. Hlas teď byl zřetelnější.

„Tak se ukaž!“ Gladiátor propátrával prázdnou celu. V mihotajícím se světle nespatrił ani náznak pohybu.

Pohled do plamene.

Pochodeň u dveří změnila barvu ze špinavě žluté na měděnou a oheň náhle vyšlehl o dobrý metr vzhůru, až olizoval strop.

Vyslyšel jsem tvé modlitby, Dugane, a rozhodl se pomoci ti... osobně. Poslední slovo gladiátorovi klouzalo myšlenkami.

„Co jsi zač?“ Dugan zíral do mihotajícího se plamene.

Rheminas. Plamen se maličko zklidnil a nabral zářivě měděnou barvu, čímž celou místnost osvětlil tak, jak by to dokázalo jen slunce.

„Modlil jsem se celé roky. A ty se objevíš až teď?“ Dugan s rostoucím pocitem marnosti propátrával místnost. „Zítřka mě ukřižují. Co pro mě asi tak můžeš udělat?“

Mocný oheň už pro tebe pracuje. Jen jej musím podnítit, aby vyšlehl výše.

Plamen najednou vyskočil z pochodně a přistál na zemi podoben kusu jakési želatinové hmoty. Připlazil se ke gladiátorovi, ovinul se mu okolo nohy a ve spirále rychle šplhal vzhůru po jeho svalech. Dugan sebou škubl, protože očekával bolest a popáleniny, nic z toho se však nestalo. Vlastně oheň sápalící se mu po kůži ani necítil.. Řetězy připoutaný Telbořan cítil jak mu buší srdce, zatímco se mu ta divná věc kroutila po ruce a mířila k cejchu na rameni. Plamen se dokonce trochu natáhl a vypadal docela jako nějaký had.

Dám ti pomstu, kterou hledáš. Měděný hádek hleděl přímo do Duganovy tváře. Zničíš ony elfy, kteří tě vlastní – spolu s kýmkoliv dalším, kdo ti zkříží cestu – a dosáhneš svobody, po které prahneš.

„Nic není zadarmo.“ Dugan hádkovi pohled sebejistě oplácel. Díky malým šupinám a zářícím rudým očím vypadal jako živý. „Co mě bude tvoje laskavost stát?“

Tvou duši.